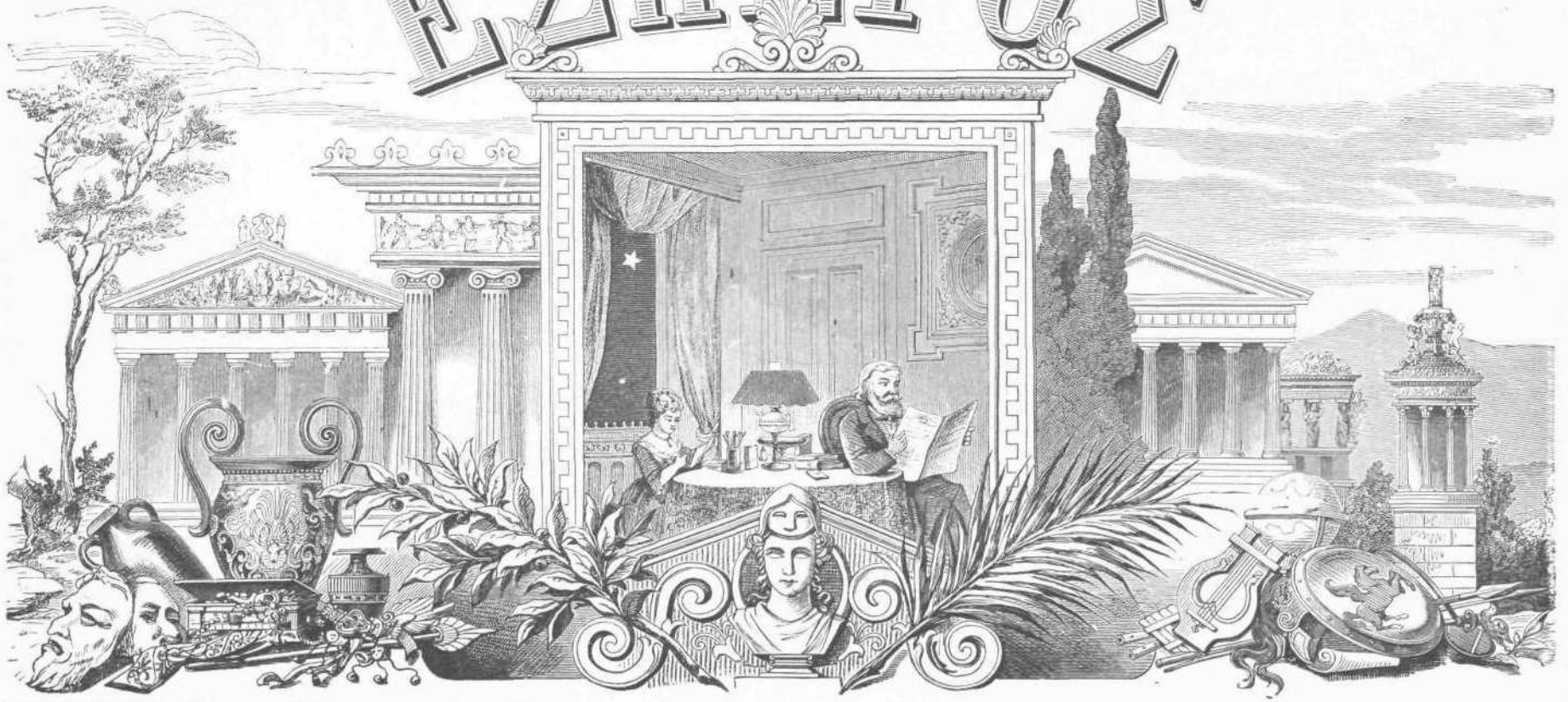

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Δ΄.

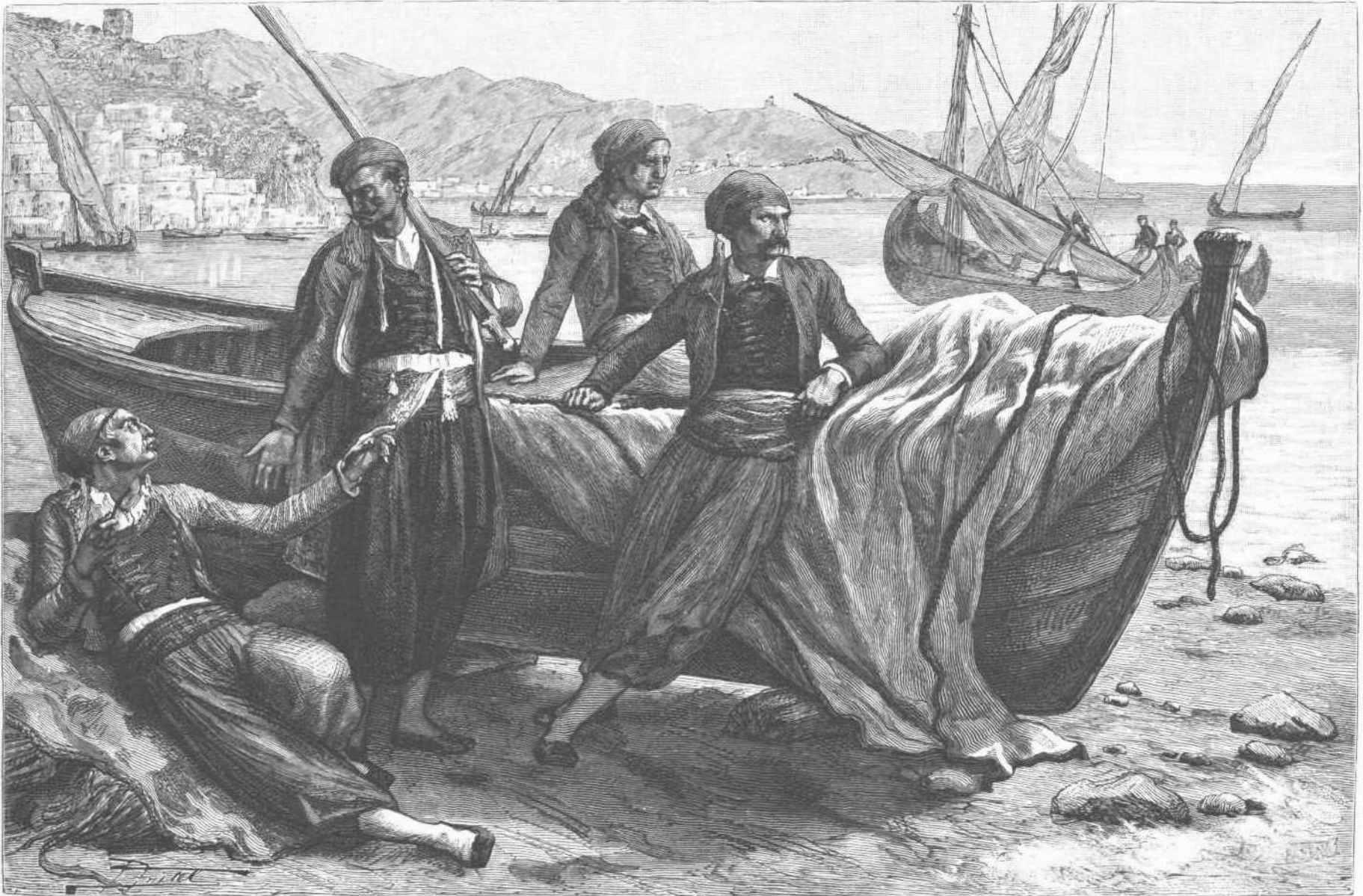
Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 15/27 Σεπτεμβρίου 1884

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Γράμ. 40.
Λ. αργ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 82

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΑΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Οι Έλληνες ναύται. — Η εν Πάση ελληνική των ορθοδόξων Έκκλησία (συνέχεια). — Πώς τις κομμοσύνες της γυναικός. κ. τ. λ. (τέλος). — Ο ποιητής Έμμαουήλ Geibel ως φιλόλογος. — Το ακρωτήριο της Λευκάδος. — Η εν Όθωσιν έκρηξη γεωλογική Σίνδος. — Το έθνος ημιγίον της Γαλλίας. — Η θύρα της γούκας.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΑΙ.

(Μετά εικόνας, 6ρα σελ. 145).

ΕΛΛΗΝ και ναύτης — αι δύο αυτά λέξεις εισί σχεδόν συνώνυμοι. Τις δέν γινώσκεις την ύλη ταύτην μερίδα του ελληνικού έθνους; Τις δέν ήκουσε περί των άγρομήτων τούτων άνδρών, οτινας δέκτην δελφίνων διασχιζούσι τας θαλάσσας εν θέραι και εν χειμῶνι διά των μικρών αυτών πλοιαρίων, μεταφέροντες τά διάφορα των Κυκλάδων προϊόντα, ή και άποκέντρων χωρών τά έμπορεύματα; Είς πᾶσαν τῆς Ελλάδος παραλίαν άπαντά τις τόν τύπον τούτον τόν γρησίου ελληνικόν εις πᾶσαν γωνίαν τῆς υπό τῆς θαλάσσης περιβεχόμενης πατρίδος ἡμῶν θέλειαι τις τοὺς ἡλιοκαμένους άνδρας, τοὺς μετὰ στοργῆς ἀπειζόντας τὴν θάλασσαν, τὸ προσφιλέας αὐτοῖς σοσιχθῆναι, τὸ κοπιῶδες τῶν μόχθων αὐτῶν στάδιον.

Δημοσιεύονται σήμερον εικόνα Ἑλληνῶν ναυτῶν εἴματα δέδωται, ὅτι πλείστους ὄσους εὐχαριστοῦμεν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, διότι τοὺς αὐτάς μας ἀγαπῶμεν ὅλοι, ὅλοι ἐκτιμῶμεν καὶ ὑποληπτῶμεθα. Ἄνθρωποι λιτοὶ καὶ ἀπλοῖκοί, ἡθῶν ἀμέμπων, ἐθίμων πατροπαράδοτων οἱ Ἑλληνες ναῦται περιποιοῦσι τιμῆν εἰς τὴν πατρίδα ἄνθρωποι ἐργατικοὶ, κερδίζοντες ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των δὲ ἐντιμωτάτης ἐργασίας τὸν ἄρτον αὐτῶν καὶ τῆς οἰκονομίας των, ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των καὶ εἰσι προσκεκολλημένοι εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς των. Ἀπέχρονται ἐνίοτε μακρῶν, πρὸς χώρας ἀποκέντρους, ὅπου καλεῖ αὐτοὺς τὸ κινδυνώδες αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὁ πόθος των στρέφεται διαρκῶς πρὸς τὸν θρόνον τῆς πατρίδος των, καὶ ἡ ἐνθερμὸς αὐτῶν ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν νῆσον των καὶ νὰ γευθῶσιν ἡμερῶν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ κόλπῳ τῆς οἰκονομίας των. Γνωστον εἶναι ὅτι ὅταν πλησιάζωσιν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους, αἱ κατ' ἐξοχὴν οἰκονομικαὶ αὐταὶ ἑορταί, ὁ Ἑλληὴν ναύτης διαβαίνει κατὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ πλοῦν πρὸ τῆς νῆσου του, ζητεῖ ἐν αὐτῇ σταθμὸν ἀναπαύσεως καὶ εὐδαιμονίας. Δι' αὐτὸν ὁ οἶκος του εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας· πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐστραμμένα τὰ βλέμματα του, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένοι οἱ πόθοι του. Καὶ ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ ἑορταί, ἀφ' οὗ ἀρισθῶσι τὰ ὕδατα, ἐπιβαίνει πάλιν τοῦ πλοίου του καὶ ἀποχωρεῖ τὴν νῆσον του μετ' ὀφθαλμοῦς ὕγρου, καὶ ἐν κατανυκτικῇ προσευχῇ ζητεῖ παρά τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν περιληψμένην ἀκτὴν καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ ὕμνῳ καὶ σόουσι τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα.

Ἄποιοι δὲ ἀνεδείχθησαν οἱ ἀπλοῖκοι οὗτοι ναῦται ἐν ἡμέραις κρίσεως τῆς πατρίδος, ἐν ἡμέραις ἀγώνων καὶ κινδύνων — περὶ τούτου ἀναφέρει ἡ ἱστορία, περὶ τούτου γεγωνοῖα τῇ φωνῇ ὀμιλοῦσιν οἱ θράκοι, οἱ κόλποι, οἱ ὄρμοι, οἱ πορθμοί, καὶ ἀπὸ τὰ κύματα, οἵτινες ὑπῆρξαν μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς γενναϊότητος καὶ αὐταπαρνήσεως αὐτῶν! *)

*) Τὸ προσεχὲς τεύχος τοῦ "Ἑσπεροῦ" θὰ περιέχῃ ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι τὴν εἰκόνα τοῦ Κανάρη, τοῦ δευτέρου τοσοῦτον τοῦ ελληνικοῦ ναυτικοῦ, ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ.

Διεσθεταί προσεθῆναι. Πολωνικὸν Δῆγμα (τέλος). — Τὰ μεταλλικὰ ἴματα τοῦ Karlsbad. — Βιολογικὰ. — Διάφορα. — Λιγίματα καὶ λουερα.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἑλληνες ναῦται. — Ἑμμαουήλ Geibel. — Τὸ ακρωτήριο τῆς Λευκάδος. — Η θύρα τῆς γούκας. — Τὸ ἔθνος ημιγίον τῆς Γαλλίας. — Θεὸς ἐν Karlsbad.

Η ΕΝ ΠΕΣΤΗ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Υπό του Ἀρχιμανδρίτου Γ. Γώγου.

(Συνέχεια.)

ΟΙ ἐν Βουδαπέστῃ ἄποικοι ὁμογενεῖς Μακεδόνες, Θράκες καὶ Θεσσαλοὶ τὸ πλεῖστον, κατ' ἀρχὰς ἐλιγάρθιμοι ὑπάρχοντες, συνεκκλησιάζοντο εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν ὁμοδόξων Σέρβων *) ἱερὰν Ἑκκλησίαν, μέχρι τοῦ νῦν ἐν Βουδά καὶ ἐν Πέστη ὑπάρχουσαν, καὶ ἐν ἧ' τότε ἐτελεῖτο ἡ θεία λειτουργία ἐλληνιστῶν καὶ σλαβωνιστῶν. Ἄλλ' ἔπειτα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους πολυάριθμοι καὶ εὐποροὶ γενόμενοι οἱ ἡμέτεροι, ἀπεφάσαν τὸ 1784 ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ὅπως τῇ δαπάνῃ αὐτῶν μόνον οἰκοδομηθῇ ἐν Πέστη Ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἑκκλησία ἐφ' ἧ' φρικασίνοι περὶ τοῦ Ἑλληνες οἰκονομισταί, ἐν οἷς ὡς προῦχοντες καὶ προσετώτες φαίνονται οἱ αἰδιόμοι Γ. Σακελλάριος, Γ. Βικέλας, Ο. Ράλλης, Θ. Δούκας,

*) Οἱ νῦν ἐν τῷ Ουγγρικῷ βασιλεῖῳ κατοικοῦντες ὀρθόδοξοι Σέρβοι ὑπολογίζονται εἰς 1,100,000 ψυχῶν. Οἱ πρόγονοι αὐτῶν 40,000 οἰκογένηται ἢ 400,000 ψυχῶν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰπσίου Ἀρσένιον Τσέρνοβιτς καὶ τὸν βεβῶδαν Ἰωάννην Μοναστηριῶν, μετὰ ἑπτὰ ἐπισκόπων καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου, μετακίεραν πανοικίαν ἐνταῦθα ὡς πρόσφυγες ἀπὸ τῶν Σερβικῶν ἐπαρχιῶν τὸ 1690—1693, ὅτε ἀπερῶσαν νὰ ἐγκαταλείψωσι πανθῆμα τὸ πατριὸν ἔδαφος, ἀφ' οὗ ἀπὸ τῆς 8 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου τοῦ 1690 ὁ μέγας βεῖζιρς Μουσταφᾶς Κιοπρούλι ἐπέκρινε κατὰ κράτος καὶ ἀπέκρινε πέραν τοῦ Δουνάβειου καὶ τοῦ Σάβα ποταμοῦ, τὰ ἐν Βιέννῃ καὶ Πέστη εἰσελάσαντα πρὸς τριετίας εἰς τὴν παλαιὰν Σερβίαν, Βουναὶν καὶ Ἑρζεγοβίνην Ἀυστριακά καὶ Ουγγρικὰ στρατεύματα, καὶ διὰ νίκης περιφανοῦς ἐκυρίευσεν ἐκ νέου τὸν Περσὶν, τὴν Νισσαν, τὴν Σερμένδραν καὶ τὸ Βελιγράδιον, καὶ ἐπανεστράτησε τὰς Σερβικὰς ταύτας ἐπαρχίας καὶ πόλεις, αἵτινες πρὸ 300 ἴδῃ ἐγκατεῖον ὄψικεντο ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰς τὴν μάχην τοῦ Κοσσυποπόδου κατελύθη ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἔθνη καὶ τῶν Σέρβων αὐτονομία.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Λεοπόλδος ὁ Η' αὐτοκρατορικῶς διατάγματι, ὅπου λατινιστῶν γεγραμμένον καλεῖται protectional-patent ἢ diplom, ἔδωκε πολλά καὶ σπουδαία προνόμια εἰς τὸν ἄποικον τούτον καὶ φυγάδα λαόν, ὅστις ὑπὸ τῶν συγγρηῶν Ἰστωρικῶν ὀνομάζεται raizische, Illyrische oder serbische Nation, gens rasciana, populus Illyricus καὶ Communiat des griechischen Ritus. Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος Ἀρσένιος Τσέρνοβιτς ἐν τῇ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Λεοπόλδον εὐχαριστηρικῶν ἐπιστολῇ, ὑπογράφεται Ἀρσένιος ἀρχιεπίσκοπος πάσης Σερβίας, Δαλματίας, Βουλγαρίας καὶ Ἰλλυρίας, οὗχί δὲ καὶ πατριάρχης Ἰπσίου, ὡς ἐσφαλμένως ὀνομάζεται ὑπὸ τινων, οἵτινες τὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Ασπάρδου καὶ Ἀρσένιον τοῦ οἰκουμένου πατριάρχου 1212 αὐτοκέφαλον γενόμενον ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Ἰπσίου ἢ Πεκίου ἐκάλεσαν πατριάρχην Σερβίας καὶ Βουλγαρίας. Τὰ προνόμια ταῦτα ἀφορροῦν διὰ τοῦτο οἱ ἄλλοι τῆς ἐκτελεῖ ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐνταῦθα Σερβικῆς ὀρθόδοξου Ἑκκλησίας, ὡς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου ἐξασκῶν σχετικῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τὸν ὁμογενῆ καὶ ὁμόδοξον λαόν τῶν Σέρβων, οὗς ἐζήλευσαν καὶ ἐφθόνησαν διὰ τοῦτο οἱ ἄλλοι τῆς αὐτοκρατορίας λαοί, τὰ πολίτευμα ταῦτα προνόμια διετηρήθησαν ἀνεπαύσα καὶ σεβαστά ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς καὶ βασιλικῆς κυβερνήσεως, καὶ τοὺς πολλὰς ἐλέγη καὶ ἐγράψη, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος διὰ τῆς πρὸς τοὺς μετανάστες Σέρβους φιλοφιλίας καὶ προστασίας αὐτοῦ, κατέστησεν αὐτοὺς κράτος ἐν κρά-

Ν. Μουρούζης, Ν. Ἀργέντης, Ἰω. Χαρίτης, Κ. Μουζόνης, Στ. Μάνος, Ἄντ. Σακράτος, Γ. Ἀγοραστός, Δ. Μαλάκας, Ἰω. Ἀρμενούλης, Δ. Βαστάκας, Π. Τερζῆς, ἐκ Κοζάνης, Σιατιστῆς, Σερρών, Θεσσαλονίκης, Λαρίσης, Βιτωλίων, Βοσκοπόλεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως ὁμώμοι, ὑπογράφαντες ἐπέδωσαν ἀναφορὰν, μέχρι τοῦδε σωζομένην, πρὸς τὸν τότε ἀντιβασιλέα τῆς Ουγγαρίας Ἰωσήφ Παλατινόν, αὐτάδελφον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου τοῦ Α', ἐξαιτούμενοι δι' αὐτῆς τὴν βασιλικὴν ἀδείαν, πρὸς οἰκοδομὴν ἐν Πέστη Ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου Ἑκκλησίας, ἐπισυνάπτοντες τὸ σχέδιον καὶ τὸν προϋπολογισμὸν αὐτῆς, καὶ ὁλοκλήρως ταυτοχρόνως, κατὰ προηγουμένην ἀπαίτησιν τοῦ ὁμημαρξίου τῆς πόλεως, ὅτι τὸ πρὸς οἰκοδομὴν χρηματικὸν ποσὸν ἔχουσιν ἴδῃ ἔτοιμον καὶ ἐπαρκές, φλωρινῶν αὐστριακῶν 50 χιλιάδας.

Εἰς τοὺς καιροὺς ἐπιπέσει αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπιπέσεις τῶν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Ουγγαρίᾳ ὀρθοδόξων, προνομιοῦχον ὄντων, ἐθεωροῦντο καὶ ἀπεφασίζοντο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Διὸ, τὸ ἐν Βουδά τότε ἐβρέθον

ται. Καὶ ἐν πᾶσι τούτοις, οἱ προνομιοῦχοι Σέρβοι ὑπὸ τὴν καταρροβασιλικὴν αἰγίδα διατελοῦντες, ἐθιμπεροῦσι πάντοτε καὶ προκόπτουσιν εἰς τὴν ἐξήντην ταύτην γῆν, ἣν οἱ πατέρες αὐτῶν ὡς ἐπιλύδες καὶ πρόσφυγες πρὸ δύο περίπου αἰῶνων κατήγαγον εἰς τὰ μέρη ἐκείνη μάλιστα τῆς Ουγγαρίας, ἅτινα κατέλιπον διὰ παντός οἱ ὀθωμανοὶ τῷ 1687, ἀφῆσαντες μόνον ὡς ὑπόμνημα τῆς ἐν Ουγγρίᾳ ἐκπονητηνικονταετούς κυριαρχίας των πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὸ παρὰ τὸ φρούριον τῆς Βούδης μικρὸν ἀλλ' ὠραῖον τέμενος Κιούλ παπὰ καλούμενον, ἐν ᾧ ὑπάρχει τάφος ἁγίου Δερβίση, ἐνδόξως πένοντος, ὡς λέγουσι, κατὰ τὴν ἄνοιαν τοῦ φρουρίου ὑπὸ τὸν ὀθωμανόν, τάφος λαμπροστέλιτος ὑπὸ ἐνὸς μόνου ἡμίῳ μέχρι τῆς σήμερον ἐπιμελούμενος καὶ διακονούμενος εἰς τὸν παρ' ὀθωμανοῦ ἱερὸν τούτον τάφον προσκυνοῦσιν οἱ τῆς Βουδαπέστης διερχόμενοι ἐπίσημοι ὀθωμανοί, ἐν οἷς πρὸ δεκαετηστείας καὶ ὁ ἐξ Ἑβρώπων διὰ τοῦ Δουνάβειου ἐπιστρέφων, ἁγθαῖος ἐκεῖνος Σουλτάνος τῆς Τουρκίας Ἀχίς!

Ἐκ δὲ τοῦ αὐτογράφου protectional-diplom τοῦ αὐτοκράτορος Λεοπόλδου πρὸς τὸν μακαριωτάτον ἀρχιεπίσκοπον Ἰπσίου καὶ πάσης Σερβίας Ἀρσένιον, ἀντιγράφου χάριν ἱστορικῆς περιεργίας περιουσίῃν περὶ κληρονομικῶν δικαιωμάτων διαλαβάνουσαν, καὶ ἐν ἧ' ὁ πρόσφυξ ἀρχιεπίσκοπος φαίνεται περιβεβλημένος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐκκλησιαστικῆν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν, αὐτὴν ταύτην, ἣν βεβαίως, εἶχε λαβὼν παρὰ τῶν ἐνδόξων Σουλτάνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐφ' ᾧ καὶ οἱ συγγρηοὶ ζηλοτυποῦντες καλοῦσιν αὐτὸν Βλαδίκαν τῶν ἐν Ουγγρίᾳ Σέρβων, παραβάλλοντες πρὸς τὸν τότε Βλαδίκαν τοῦ Μαυροβουνίου, τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν ἄρχοντα· "Insuper annuimus et in eo, ἐντέλλεται ὁ αὐτοκράτωρ, quod si ex ipsis graeci ritus sine consulatione prolium et consanguineorum, aliqui decederent, ex tunc talis omnis substantia in archiepiscopum et ecclesiam, non secus, si archiepiscopus et episcopus quispiam moriatur, talis etiam omnis substantia in archiepiscopatum devolvatur. Denique, ut omnes ab archiepiscopo, tanquam capite suo ecclesiastico, tam in spiritualibus quam saecularibus dependant, clementissime volumus et jubemus." (Die Serben in Ungarn. Von Dr. H. SCHWICKER. Budapest 1879.)

Ἰστορικὸς τῆς Γερμανίας συμφώνως πρὸς ταῦτα γράφει· "Dem es liegen Documente vor, welche beweisen, dass sowohl der Kaiser wie auch die obersten Behörden (der Hofkriegsrath), die ungarische Hofkanzlei) in allen Angelegenheiten der Serben den Patriarchen Cserkenwes als den Vorsteher und Leiter seines Volkes betrachteten. (Die Geschichte der Serben. Τόμ. Α'.)

βασιλικὸν ὀυγγρικὸν τοποτηρητικὸν συμβούλιον (Consilium regium locumtenentialis Hungaricum) ἐπέχον τὸν τύπον τοῦ σημερινοῦ βασιλικοῦ ὀυγγρικοῦ ὑπουργείου, διὰ τοῦ παρὰ πόδας ἐπισήμου ἐγγράφου πρὸς τὸν σεβασμιωτάτον ἐπίσκοπον τῆς Βούδης Στέφανον Στρατημυροβίτη, ἀναγγέλλει αὐτῷ, ὅτι ἡ Αὐτοῦ ἀγιωτάτη Μεγαλειότης ὁ αὐτοκράτωρ (S. Majestati Sacratissimae) ἀποδέξατο εὐμένως (benigne) τὴν πρὸς οἰκοδομὴν Ἑλληνικῆς Ἑκκλησίας αἰτήσιν τῶν ἐν Πέστη Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ecclesiae graeci ritus non unitorum Pestiensium graecorum, ἀλλ' ἀκριβῶς, κατὰ τὸ διὰ τοῦ ὁμημαρξίου τῆς πόλεως ὑποβληθέν σχέδιον, καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τῆς οἰκοδομῆς· ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ὁμημαρξίον διετάχθη σήμερον παρὰ τοῦ βασιλικοῦ συμβουλίου, ἵνα ἀναγγεῖται ταῦτα εἰς τὴν προμηθεύσαν κοινότητα τῶν Ἑλλήνων, συνάμα δὲ καὶ παράσχη πᾶσαν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν ἀκριβῆ τούτων ἐπέλεσαν· ἀλλὰ καὶ ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης γνωστοποιεῖται ὡσαύτως περὶ τούτου, παρὰ τοῦ βασιλικοῦ ὀυγγρικοῦ συμβουλίου διὰ τὰ περαιτέρω.

Τοιαύτη ἡ καθ' ὅλου ἔννοια τοῦ ἐπισήμου τούτου ἐγγράφου, λατινιστῶν γεγραμμένου, κατὰ τὴν ἐπικαρτοῦσαν τότε συνήθειαν, καὶ διασωθέντος εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς κοινότητος, ὅ καὶ καταχωροῦμεν σήμερον ἐν τῷ Ἑσπερῷ, χάριν τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἀξίας.

Illustrissime ac reverendissime Domine episcopo nobis observandissime!

In ordine ad submissum per civium Magistratum pestiensem planum, et sumtum projectum erigendae ecclesiae graeci ritus non unitorum pestiensium, benigne visum est suae Majestati sacratissimae: stante eo, quod posteriori etiam oblata praememoratium graecorum in ulteriori aetate suae Majestati demisse exhibitae Instantia specificata realia sint, adeoque fundus sufficiens adsit, structuram attactae ecclesiae in conformitate submissi plani ea cum cautela admittente, ut Magistratus civicus pestiensis omnem vigilantiam adhibeat, ne sub specie spontaneorum oblatorum quemiam extorsiones fiant, aut hic indicatum schema sumptuum proinde in conformitate praeattatae benigne resolutionis comminationem eo deservientium actorem apud civium Magistratum pestiensem sine decedenda quoque desuper praementionatae communitatis oportuna sub hodierno disponentur, ita etiam consilium istud locumtenentiali regium eandem praementionatae Dominationi vestrae hisce notam reddit.

Datum ex Consilio regio locumtenentiali Hungarico Budae.

Die 22 Juni 1786 celebrata.

Praetitulatae Dominationis vestrae ad officium paratissimi.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἐν Βουδά βασιλικὸν Συμβούλιον.

Comes Carolus Zichy, m. p. (ἰδίᾳ χειρ.). Franciscus Herlec, m. p. Carolus Meczner, m. p.

Illustrissimo Domino Graeci non uniti episcopo Budens. Stefano Stratimirovics.

Τῆς βασιλικῆς λοιπὸν ἀδείας δοθείσης, καὶ τοῦ καθολικοῦ πρωτοεργατοῦ τῆς Ουγγαρίας ἐυδοκῆσαντος, ὡς φαίνεται ἐξ ἄλλου ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς αὐτῆς χρονολογίας, κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ ὠραι-

ότερας ὄχθης τοῦ Δουνάβειου ἐν τῇ εὐρυχωρῇ αὐτῇ μεγάλῃ καὶ νεομάρτυρος Μονῆς τῶν Ἰησοῦϊτῶν, ἣν ἠγόρασαν τότε οἱ ἡμέτεροι, ἀντὶ 30 χιλιάδων φλωρινῶν, καὶ τὸ 1790 συνετέλεσθη τῇ δαπάνῃ 110 χιλιάδων φράγκων ἡ νῦν περικαλλῆς Ἑκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἐνεκαινίσθη τῇ 15 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ Διουσκίου Ἐπισκόπου Βούδης, Ἑλλήνος τὸ γένος, μετὰ λαμπροτελοῦς καὶ φαιδρᾶς πανηγύρεως ὁμοδόξων τε καὶ ἑτεροδόξων, ὡς φαίνεται εἰς τὰ βιβλία τῆς κοινότητος. Παρὰ δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παραλλήλως τῇ προμηθεύσασί οἰκίᾳ (ἐν ἧ κατοικοῦσιν ἑκκαταὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ὑπάρχουσιν αἱ σχολαί, ἡ διδασκαλία, τὸ ἐπιτροπικὸν καὶ τὸ γραφεῖον τῆς κοινότητος, καὶ μεγάλα ἰσόγειοι ἀποθήκη, ἀποφθεροῦσαι ἐτησίως τῇ ἐκκλησίᾳ χίλια φλωρία καταρροβασιλικὰ) πρὸ τεσσαράκοντα ἴδῃ ἐτῶν, ὁμοδομήσαντο ἡ κοινότης μεγάλην τριώροσον οἰκίαν, παρέχουσαν ἐτήσιον εισόδημα διαχιλίων χροσῶν εἰσοσφράγκων, τῇ δαπάνῃ 150,000 φρ., ἅτινα ἐδόσαντο τότε τῇ κοινότητι, ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ, ὁ τῆς ἀγαθῆς μνήμης Γεώργιος Σίνας αἰδιόμως εὐεργέτης τῆς Ελλάδος καὶ τῆς ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικῆς κοινότητος.

Ἡ ἐν Πέστη ἡμέτερα κοινότης καὶ Ἑκκλησία ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς διατηρεῖται ἄχρι τοῦ νῦν ἀκμάζουσα σχετικῶς, καὶ ἐξ ὀλίγων μὲν ἀλλ' ἐκλεκτῶν καὶ διαπερῶν Ἑλληνικῶν οἰκονομικῶν ἀποτελούμενη, ἔχει ἐπαρκεῖς τὰς προσόδους, ὡφ' ὧν συντηροῦνται τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑκκλησίας, αἱ σχολαί, τὸ νοσοκομεῖον καὶ γηροκομεῖον τῆς κοινότητος καὶ ὁ χορὸς τῆς τετραφώνου ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, συγκεκριμένοι ἐκ δωδέκα καλλιφώνων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἀδεία τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βούδης Ἀρσένιου Στοϊκοβίτη· ὁ ἐκκλησιαστικὸς οὗτος χορὸς, ἐπὶ ἐπισημῶν μισθῷ 4000 φρ. ὑάλλων καθ' ἑκάστην κυριακὴν καὶ εἰς πάσας τὰς δεσποτικὰς καὶ θεομητορικὰς ἑορτάς, ἵσταται ἐπὶ ἐξώστου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γυναικείου εὐρισκομένου, ὅστις περισσεύμενος ὑπὸ κεχρυσωμένων ἑλλίνων ἀναγλύφων καὶ λαμπρῶν ἁγίων εἰκόνων, κατασκευασθῆ τὸ 1799 καὶ φέρεται εἰς μνηροῦσον τοῦ διαπνεύσαντος τὴν τε χρονολογίαν καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν "τοῦ νάβηκος τοῦδε τοῦ ὑπερβην ἐρρωσώθη καὶ ἐξωραφῆθη φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Νικολάου Βικέλα Βερροιαίου 1799".

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΙΡΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΑΥΤΗΣ.

Μελέτη Ν. Διβάρη, ἱατροῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΟΙΟΙΟΝ τὸ πρόγραμμα τῶν ἡμετέρων ἰδίων παρθεναγωγείων, γνωστῶν τοῖς πᾶσι, ἵνα ἐμὴ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ λεπτολογῶμεν ἐπ' αὐτῷ· ἀλλ' ἐπίσης γνωστὸν ἐστὶ καὶ κυριώτερα μαθήματα, δι' αἷ οἱ γονεῖς καὶ μαθητρίαι καὶ διδάσκαλοι (διότι καὶ οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπεύκοιται ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ ὠραι-

σχυμοῦ) καταβάλλουσι πλείστερας προσπάθειας, εἶναι ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ καὶ ὅσα ἢ καὶ πλείοτερον γλώσσα. Τὶ χρησιμεύουσιν, ἐρωτώμεν, τὰ μαθήματα ταῦτα διὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν; Εὐφροέστατα μοὶ ἀπήντησε νοήμων καὶ πρακτικὴ τῆς Κυρία, πρὸς ἣν ἀπήνθουα τὴν ἐρώτησιν· "Ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἄγαμοι, μοὶ εἶπεν, εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάζωμεν τοὺς ἐραστὰς ἢ μᾶλλον τοὺς ψευδεραστὰς ἡμῶν, ἀφ' οὗ δὲ ὑπανδρούμεθα, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἐὰν ἐξακολουθῶμεν νὰ σκεπτόμεθα ὅπως πρότερον, ἢ ὅδε σφρονώτερον, εἰς οὐδέν."

Ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν ὅτι ὄχι μόνον εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσι ταῦτα, ἀλλ' εἶναι καὶ καταστρεπτικὰ ὅταν δὲν συμβαδίζωσι μετὰ τὴν ἐν γένει ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων. Ὁ χορὸς εἶμεθα γυναικῆς ὑγιεινῆς, προσθέτει χάριν καὶ εὐκινησίαν εἰς τὸ σῶμα, εἶναι ψυχγωγία ἐν μέτρῳ καὶ ὀφέλιμος καὶ εὐχάριτος. Ἡ μουσικὴ ἐξ ἄλλου λεπτόν τὸ αἶσθημα, συγκαίνει θαλάσως, παρηγορεῖ ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἀνοῦσθί τὴν φαντασίαν καὶ αἰθεροποιεῖ, ἄς μοι ἐπιτραπῇ ἡ φράσις, τὸν ἀνθρώπον. Αἱ δὲ γλώσσα καὶ καθίσταται αὐτῇ προσιτὰ ἐν πρωτοτύπῳ βιβλία, τῶν ὁπίων καὶ στεροῦμεθα ἡμεῖς καὶ ὡς ἡ χάρις καὶ τὸ ὄφελος, πολλάκις δὲ καὶ ἡ ἔννοια, παραμορφοῦνται ἐν τῇ μεταφράσει. Ἄπαντα ταῦτα ἐν ἄλλαις λέξεσι εἶναι ἐκ τῶν ἀνασφαφέτως ἀναγκαίων μαθημάτων, διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως καὶ τῆς γυναικός· ἀλλ' ὅταν ταῦτα συμβαδίζωσι μετὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως καὶ τῆς γυναικός· ἀλλ' ὅταν ταῦτα συμβαδίζωσι μετὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως καὶ τῆς γυναικός· ἀλλ' ὅταν ταῦτα συμβαδίζωσι μετὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως καὶ τῆς γυναικός· ἀλλ' ὅταν ταῦτα συμβαδίζωσι μετὰ τ

τήν γυναίκα αυτήν, ήτις τρομάζει διὰ τὴν πτηνὴν χρυσαλλίδος, ταρασσάται εἰς τὸν ἕρπον τοῦ παίζοντος φύλλου καὶ φρίσσει εἰς τὴν θέαν θαυράχου ἢ ἀβλαβῶς ἐντόμου· Ὅποια βέλγητρα εὐρίσκατε εἰς ἐκείνην, ήτις κρύπεται ὑπὸ τὴν κλίτην ἢ πίπτει λειπόθυμος εἰς τὸν κρότον τῶν ἑρποντῶν, ἀγνωσθὰ ὅτι ἡ θρονήν ἀκούεται πολὺ θραδύτερον τῆς πτώσεως τοῦ κερανοῦ;

Πλὴν ἀνασκοπήσει ἕνεκα πρὸς τὸ ἀδικηθῆν φύλον, σεβασμὸς δὲ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποστρέψωμεν τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰδεχθῶς ταύτης εἰκόνας, ἀποσβεσόμεν τὸ ὑπόλοιπον αὐτῆς καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γυναίκα ὡς ἡ φύσις προῶρισε καὶ ἡ κοινωνία καὶ οἱ νόμοι τῆς πολιτείας ὀφείλουσι νὰ πλάσωσι, διὰ τῆς πρὸς τὴν πλήρη καὶ ἐλευθέρην ἀνάπτυξιν ὑποστηρίξεως αὐτῆς. Προσβεσθὲν δὲ μόνον, ὅτι ἀνατροπὴ τοιαύτη οὐ μόνον δὲν ἀναποκρίνεται πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς γυναίκης, καὶ ἂν ὑποτεθῆ οὕτως ἢ τῶν οἰκιακῶν φροντίς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμπερον τῆς κοινωνίας ἀπάθει καὶ ἐγκληματικῇ εἶναι. Ἀπάθει πρὸς τὸ συμπερον ἡμῶν αὐτὸ, ὅτι τὸ ἦμισυ τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι καταδεδικασμένον εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν σῆψιν, καὶ εἶναι ἐγκληματικῇ, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι μόνον κόρη καὶ σύζυγος, ἀλλὰ καὶ μήτηρ, θεμελιωτὴς ὀρφανῶν καὶ διδάσκαλος τῆς κοινωνίας, ἡ δὲ ὀρφλὴ αὕτη ἀποστολὴ τῇ ἐπιβάλλει καθήκοντα, τὰ ὅποια ἀδύνατον νὰ ἐπιτελέσῃ δεόντως ἢ τῶν ποσάπων τῆν φροντίδα ἔχουσα γυνή, ἡ τροφὴ ἢ ἡ δοῦλη.

Ἡ μήτηρ εἶναι ἡ πρώτη ήτις βίπτει εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν τέκνων καρδίαν τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίης καὶ τοῦ πρέποντος στοιχείου, τὰ ὅποια κατόπιν θέλουσι χρησιμεύσει ὡς βάσις βίου τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτῶν βίου· εἶναι ἡ μόνη κατάλληλος ἵνα διευθύνῃ τὰ πρῶτα αὐτῶν βήματα εἰς τῆς προόδου τὰς τρίβους μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν θέλει παραδώσει αὐτὰ τοῖς εἰδικοῖς τοῦ πνεύματος καλλιερηταῖς, ὅπως ἐκείθεν ἐξεέλθωσι χρηστοί, νοήμονες, ἐργατικοὶ καὶ ἀληθεῖς πολῖται. Τοιοῦτου δ' ἔσον σπουδαίου τοσοῦτον καὶ δυσκόλου καθήκοντος ὑπὸ τῆς μητρότητος ἐπιβαλλομένου τῇ γυναικί, ἀνάγκη ν' ἀναπτύχῃ αὕτη ἀπαράλλακτος ὅπως ὁ ἀνὴρ, καὶ οὕτως, ἀλλ' οὕτω καὶ μόνον, ἔσται οὐ μόνον διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οὐύγου καὶ πατρὸς κατάλληλος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῶν οἰκιακῶν αὐτῶν ἔργων τὴν διεύθυνσιν, ἂν ἦναι ἀνάγκη. Ἡ δὲ σύμμετρος καὶ κανονικὴ καὶ πλήρης ἀνάπτυξις αὐτῆς μακρὰν τοῦ ν' ἀποσπᾷ αὐτὴν — ὡς οἱ τάναντία φρονούντες διατείνονται — ἀπὸ τῶν οἰκιακῶν ἔργων, τούναντίον τὴν προσκολλᾷ ὡς πᾶν ὅ, τι συντείνει πρὸς τὴν πρόδον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μικροῦ αὐτῆς βασιλείου, τοῦ οἴκου, καὶ τῆς κοινωνίας συμπάσης, ἐν ᾗ ἡ ἐπιπολιότης καὶ ἡ πλημμελὴς ἀνατροπὴ θερμαίνουσα τὴν φαντασίαν τῆς γυναίκης ἀπομακρύνουσι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρέποντος καὶ βίπτουσι εἰς τὸ θάραβρον τῶν παθῶν. Καθισταμένη δὲ οὕτω δυστυχῆς καταστρέφει, δηλητηριάζει καὶ φονεῖ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν τε καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν. "Σπούδαζε, φίλον θυγάτριον, νὰ κατασταθῆς ὁμοία γυναικίς, ἣν ἐδῆρει ὁ Σολομῶν· σπούδαζε, ἂν ἐρωτᾷ τις ὡς ἐκεῖνος — γυναίκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει — νὰ τῇ ἀποκρίνωται οὐ γνηρίζοντάς σε, τὴν ἐξ' Ἀνδρου Εὐανθίαν, ἔγραψεν ὁ Κοραῆς πρὸς τὴν Εὐανθίαν Καίρη, μίαν τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς τοῦ γυναικῶν."

Ἡ λοιπὸν κλείσωμεν τὰς πύλας τῶν παραναγωγίων ἡμῶν καὶ ἀφῆσωμεν τὴν γυναίκα ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῆς καταστάσει, ὅπως τοῦλάχιστον ἔχωμεν γυναίκα ὑπηρετικὰς μὲν καὶ

ἀμαθεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐναρέτους φύσει, προσεκκολλημένας διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ πρὸς τὰ τέκνα καὶ διὰ τοῦ φόβου πρὸς τοὺς συζύγους, σεβομένας τὸ θεῖον καὶ ἀγαπώσας τὴν πατρίδα ἐκ τῆς παραδόσεως, συνήθειας ἢ τοῦ παραδείγματος, ὅποια ἦσαν αἱ γεννήσασαι τοὺς ἡρώας ἡμῶν κατὰ τὴν παραλήθουσαν γενεάν καὶ οὐχὶ ἀθύρματα καὶ γελιογραφίας ὅποιας ἔχουμεν σήμερον· ἢ ἀνοίξωμεν αὐτάς διφύλλους ὅπως διὰ τοὺς ἄνδρας οὕτω καὶ διὰ τὰς γυναίκα, καὶ μὴ ἀμφιδάλλωμεν ὅτι μετ' οὐ πολλὸν θέλομεν εἶδει τὴν γυναίκα τοιαύτην, ὅποιαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν συνέλαβον μὲν ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν, ἀλλ' ἣν δυστυχῶς οὐδ' αὐτοὶ ἤθελον νὰ πραγματοποιήσωσι, καὶ τῆς ὅποιας ἐνθουσιώδη οικιαγραφήματα ἤρχισεν νὰ παρουσάζῃ ὁ ἀμερικανικὸς κόσμος, ὅστις πρῶτος παρεδέχθη καὶ ἐφῆρμωσε τὸ σύστημα τῆς ἐν ἴσῃ πρὸς τὸν ἄνδρα μοίρα ἀναπτύξεως τῆς γυναίκης.

ΤΕΛΟΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ GEIBEL ΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ.

Υπό του καθηγητοῦ Αὐτ. BOLTZ.*

(Μετὰ εἰκόνας, ἄρ. σελ. 149.)

Ἦτο ὁ πρὸ μικροῦ ἀποθανὼν ποιητὴς GEIBEL τοῖς Γερμανοῖς, πῶς ἐν μέσῳ καιρῶν κρείμνον, ἐν μέσῳ συμβάντων θαυτάτης πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς σημασίας ὑπῆρξεν οὐ μόνον ποιητὴς ἀλλὰ καὶ προφήτης καὶ φιλόσοφος — περὶ τούτου ἐνταῦθα δὲν θὰ γείνη λόγος· ἅπας ὁ τύπος πάσης ἀποχρώσεως ἐν Γερμανίᾳ ἐξύμνησε δεόντως τὸν μεταστάντα ποιητὴν, καὶ ἡμεῖς παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ φίλου αὐτοῦ Γ. JENSEN (ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφημερίδι ἀρ. 128, 129) καὶ εἰς τὸν ὠραῖον λόγον τοῦ Γ. SCHERER, τὸν ἐκφωνηθέντα κατὰ τὸ μνημόσυον αὐτοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου τοῦ ἐνεστώτος ἔτους.

Ἡμεῖς ἐνταῦθα θέλομεν παραστήσει τὸν ποιητὴν ὡς Φιλέλληνα, ἡμεῖς θέλομεν ἐν ὀλίγοις νὰ ἀναφέρωμεν, ὅποια αἰσθήματα ἀνεπτύξεν ὡς φιλέλληνα καὶ πόσον ἠγάπησε τὴν κλασικὴν χώραν, ὑπὲρ ἧς ὑπὸ τοσοῦτου ἐνεπνεύστο ἐνθουσιασμοῦ. Γνωστόν εἶναι ὅτι ὁ GEIBEL νεώτατος τὴν ἡλικίαν ἔσχε τὴν τύχην νὰ διαμείνῃ ἐπὶ ἔτη ἐν Ἑλλάδι (ἀπὸ τοῦ ἔτους 1839). Ἴδου πῶς αὐτὸς ἐνθουσιῶν διηγεῖται τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὴν Ἑλλάδα· "Ἐμπρὸς λοιπόν, πρὸς τὴν χώραν, πρὸς τὴν ὅποιαν ὁ διακάς με ὠθεῖ πόθος! Πλήρης ἐλπίδων ἀνοίγω τὰ ἱστία ὡς "τολμηρὸς Ἀργοναυτῆς, καὶ πλέω πρὸς τὰς θαυμασίας ἐκεῖνας ἀκτὰς, πρὸς τὰς ὅποιας τὰ ὄνειρά μου με ὠδήγησαν πολλάκις. Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Γερμανίαν, τὴν πατρίδα μου, ἔστω μοι τὸ χρυσόμαλλον δέρας. "Ὁ ἀστὴρ, "φωτίσατέ με εὖνους· ὦ θάλασσα, φανὸς εὐμενῆς καὶ λεία, καὶ φέρε ἐπὶ τῶν πορφυρῶν κυμάτων σου ὑπερηφάνως τὸ πλοῖον. Πνεῦσον γλυκὰ, ζέφυρε, πνεῦσον πεποτισμένον διὰ τῆς εὐωδίας τοῦ ἱσμήνου· καὶ σύ, φίλε δελφίν, "περίελα τὸ σκάφος, οἰωνὸς καλός. Σὺ δὲ, ὦ

*) Ἀρμένιος δημοσιεύσας τὴν παροῦσαν διατριβὴν τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Boltz, τοσοῦτω μέλλον, ὅτι εἶναι ἐξυμνηστικὴ φιλέλληνας παρὰ ἑτέρου ἐπίσης ἀκριβοῦς φιλέλληνας.

καθαρὲ οὐρανὸν, τοῦ ὁποῖου ὁ ὅλος εἶναι αἰωνίως κυανός, γύρε ἐπὶ τῶν χειλέων μου χρυσοῦς μελωδία, ἵνα τὸ ἦμα μου ποτὲ μὴ ἤχησῃ ὡς ἔπλαν κλαγγή, ποτὲ δὲ ψαύσῃ ὡς ἦχος ἀλλοῦ τᾶ ὅσα τῆς νεάνιδος, καὶ δός μοι δύναμιν πρὸς τὸ δυσχερέστερον τῶν ἔργων. πρὸς τὴν ὄψαν, ήτις εἶναι τὸ ὕψιστον τέμμα, πρὸς τὸ ὅποσον ἀτενίζει ὁ ποιητῆς."

Δι' ἀμμήτων στίχων περιγράφει τὸν πλοῦν του (Νῦ ἐν τῇ Ἀρχιπελάγει, IV, 90), οὐ ἀνεκάλει τὰς περιπεταίας μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἔτων· με πόσον αἰσθημα ὠμίως τότε τὸν ὄραον "νὰ φανῇ ἄξιος τοιαύτης εὐτυχίας, καὶ ν' ἀγαπῶ νισθῇ δι' ἔλου τοῦ βίου του ὑπὲρ τοῦ καλοῦ "καὶ ὠραίου, ὑπὲρ τῆς τέχνης, νὰ μείνῃ πάντοτε πιστός καὶ ἀληθὴς αὐτῆς λάτρης, ὡς τὸν "εὐδίδαν οἱ Ἕλληνας..."

Αἱ πρῶτοι ἐντοπισμοὶ του ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρξαν καταπληκτικαί· "Ἡ καρδία μου θλίβεται, "λέγει ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν (I, 95) "ὅταν θλέπω τοσαύτα τόχα, πῶς ἐνταῦθα ὑπέκυψε τὸ φιλελευθερώτατον τῶν ἔθνων!... Νῦν "μόλις ἀναγνωρίζω τὴν ἀξίαν σας, ὦ ἀρχαῖοι, "ἀφ' ὅτου πατὸ τὸ ἦμασμένον ταῦτο ἔδαρος· "ζῶντας καθίζετε πλησίον μου, μορφαί προσφιλεῖς!"

Ἐν τοῖς "Διστίχοις ἐξ Ἑλλάδος" (II, 105 καὶ ἐξῆς) ἐκθέτει πῶς ἐμαλέτα, πῶς ἠγάπα τοὺς ἀρχαίους, καὶ πῶς καθήμενός ποτε ἐν Νάξῳ παρὰ τὴν θάλασσαν καταλήφθη ὑπὸ τοῦ πύθου νὰ μείνῃ διαρκῶς ἐν Ἑλλάδι, "ὕπὸ τὴν κυανὴν "οὐρανίαν σκηνήν, ἔχον πλησίον τὸν γυναίκα ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης τῆς Ἰσοθέου, ήτις νὰ πλέκῃ "ἔρωτος λάμψιν ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ ταῖς νυκτὶ "μου· ὦ! τότε θὰ ἦμην καὶ ἐγὼ εὐθυμος καὶ "σοφὸς ὡς οἱ ἀρχαῖοι!" (III, 16).

Τούτω ἦτο ὄνευρον ἐσθαιῖον, ἀλλ' ἀποδεικνύει πόσον προσφιλεῖς ἦτο τῇ καρδίᾳ του ἡ Ἑλλάς. Ἄοκνος ἦτο ὁ ποιητῆς ἐν τῇ ἐξυμνήσει τῶν Ἀθηνῶν, ὡς μαρτυροῦσι πλεῖστα ὄσα τῶν ποιημάτων του. "Αἱ Ἀθῆναι — Χειμῶν ἐν Ἀθῆναις — Ἐαρ ἐν Ἀθῆναις, εὐθα περιγράφει μετὰ ἐνθουσιασμοῦ τὰς ὀραίας ἐαρινὰς νύκτας τῆς Ἀττικῆς. Καὶ αἱ ἑλληνικαὶ νῆσοι εἰλκυον αὐτόν, καὶ ἀφιέρωσε ποιήματα εἰς τὴν Κέρκυραν, τὴν Ἰθάκην, τὴν Λέσβον, τὴν Νάξον, τὴν Σαλαμίνα, τὴν Κρήτην, τὴν Δῆλον, Χίον, Ἰῶραν, Ἀνδρον, Θήραν καὶ ἰδίως τὴν νῆσον Πάρον, ἐν τῇ θαυμασίῳ αὐτοῦ ποιήματι "Ἡ κόρη τῆς Πάρου". Πλεῖστοι ὄσοι ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὸ ποίημα τοῦ GEIBEL, τὸ ἀρχίον διὰ τοῦ στίχου·

"Ἰδέσθε, οὐδέποτε θὰ εἰ λησμονηθῶ!"

φαίνεται ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς καρδίας, φαίνεται ἐνεπνευσθῆ ὑπὸ αἰσθήματος ἀκραφνοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν χώραν ἐκείνην. "Ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἦτο ἀπῆχρισ τῶν αἰσθημάτων του, ἀποδεικνύουσι τὰ εἰκοσι ἔσματα, τὰ ὅποια ἐπιγράφονται "Αναμνήσεις ἐξ Ἑλλάδος" καὶ "Πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν", ἔργα μεταγενέστερα τῆς ἐν Ἑλλάδι διαμονῆς του. Ἐν αὐτοῖς ἡ μία ποιητικὴ εἰκὼν διαδέχεται τὴν ἄλλην· ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἐλαιῶνος ἀκούει τοὺς αὐλοὺς τῶν ποιμένων, ὦν τὸν ἦχον παραβάλλει πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ τοῦ Πανός· ἐκεῖ θλέπει τὸ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ κοιμημένου νέου ποιμένου· ἄλλοτε παρακολουθεῖ τὴν ἐλαφρὰν λέμνον, ἣν ὠδηγεῖ ἡ νέα κόρη καὶ αἱ σκέψεις του τὸν μεταφέρουσι μακρὰν, μακρὰν εἰς τὰς εὐδαιμόνας νῆσους... Νῦ ἐν τῇ δάσει — γαμήλιος συνοδεία — σκηνὴ χειμερινή — τρικυμία ἐν θαλάσσῃ — πάντα εὐρίσκουσι ἠχῶ ἐν τῇ καρδίᾳ του. Πρὸ τοῦ θράχου τῆς Λευκάδος ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην του τὴν Σαπφῶν· ἐν τῇ ἀντροπ

τῶν Νυμφῶν παρὰ τὴν Κηφισίαν ἀκούει τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνης· ἀπὸ τῆς Ἑλευσίνος θλέπει τὸν ὑπὸ τῆς εὐλήνης φωτισόμενον κόλπον τῆς Σαλαμίνας. "Χαίρον ἀναπαύεται ὑπὸ τὴν "σκιάν τῆς δάφνης, πλησίον τῶν "ἀρχαίων ποιητῶν." Ἐξ ἔλων τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὁ Σοφοκλῆς τῷ ἦτο ὁ προσφιλέστερος, "διότι οὐδεὶς μοι πληροῖ τὴν "ψυχὴν τοσοῦτον, ὅσαν σὺ, ἔσχατε "Σοφοκλείε, σὺ, ὅστις διὰ τῆς "πνοῆς τῶν Μουσῶν κατευναζέεις "τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ τὴν "ἀγίαν μετριότητα ἐξυμνεῖς ὡς "ὕψιστον τῶν ἀγαθῶν."

Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν παρακολουθοῦσι δι' ἔλου τοῦ βίου του· αὐταὶ συγκινητικῶς ἐκφράζονται ἐν ταῖς πρὸς τὸν συνοδοιπόρον του Ἐρνεστέον Κούρτιον ἀπευθυνόμεναις ἐπιστολαῖς του. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἔτων, γέρον ἦδη, ἐνθυμεῖται τὰς Ἀθήνας, τὴν Πάρον, τὴν Νάξον, "καὶ τοὺς καλοὺς "ἀνθρώπους, οὐ ἐγνώρισεν ἐκεῖ" ἐνθυμεῖται τὰς ἐκδρομὰς του εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς, καὶ ποθεῖ τὴν χώραν τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπόθει αὐτὴν ἡ Ἰριγίνα — "ἀναζητοῦσα αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας "ὅσας διὰ τῆς ψυχῆς τῆς". (Χαρμῖον IV, 28).

Ἐκκληττόμεθα πράγματι θλέποντες πόσον ὁ θαυμασμός τῆς Ἑλλάδος ἐπενεύρησεν ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς δραστηριότητος τοῦ GEIBEL. Οὐ μόνον αἱ ποιήσεις αὐτοῦ ἀποπνεύουσι ἄδραν ἑλληνικὴν, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν μαρτυροῦσι τὰ ἑλληνικὰ πρωτότυπα· ἀρκεῖ ν' ἀναμνησῇ τις τὰ ἐξῆς ποιήματα· Καθαραὶ νύκτες — Ἄσμα τῆς τύ-

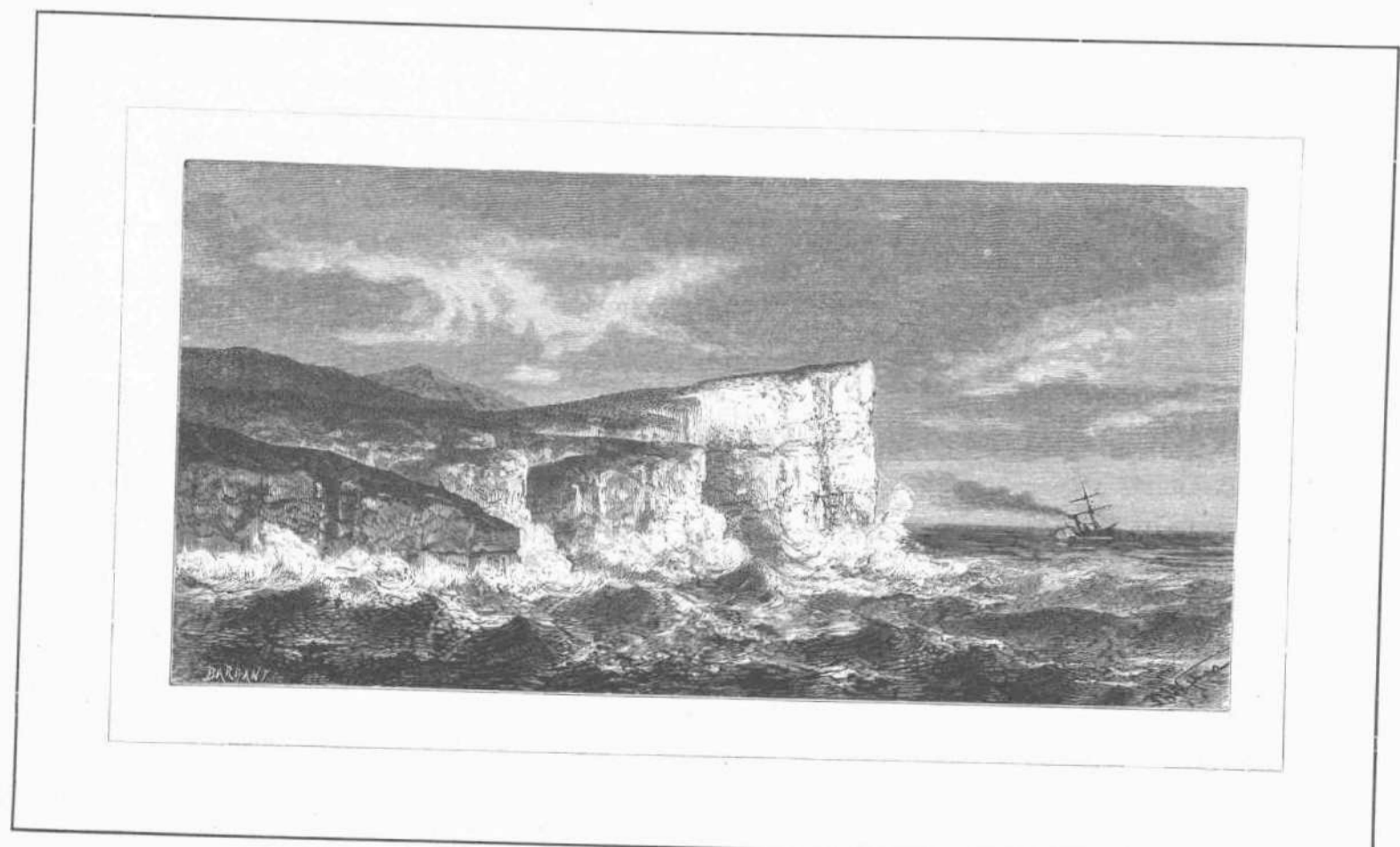

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ GEIBEL.

χῆς — Εἰς τὸν ὕπνον — Τύχη τοῦ ποιητοῦ — Ἀναρώσεις — Βίος ἔρωτος, καὶ πρὸ πάντων ἡ Ναυσικάα — καὶ Ὁ θάνατος τοῦ Περικλέους· Τὰ δύο τελευταῖα εἶναι ἀληθεῖς ἀριστουργήματα. Φυσικὸν ἦτο τοιοῦτος φιλέλληνα ποιητῆς νὰ μὴ

περιορισθῆ εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεις, ἀλλὰ νὰ θελήσῃ νὰ μεταφράσῃ καὶ τινα τῶν καλλιτέρων προόντων τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας. Τὰ πάντα αὐτοῦ δημοτικὰ ἔσματα, ὡς καὶ τὸ Ἄσμα τῆς κόρης εἶναι μεταφρασμένα λίαν ἐπιτυχῶς καὶ διατηροῦσιν ὅλην αὐτῶν τὴν ἑλληνικὴν χροιάν. Ἡ Κλασικὴ Ἀνθολογία του περιέχει 79 ἀρχαίων ποιημάτων τὰς μεταφράσεις· μείεις ἀξία εἶναι ἡ "Ὁδὴ εἰς τὴν Ἀφροδίτην" τῆς Σαπφούς, ἐν ἣ οὐδὲν τὸ δευσιμαμένον, οὐδὲν τὸ ἡμαρτημένον. Πάντα ἀπορροῦσιν αὐτὴ ἀπὸ τῆς ψυχῆς, οὕτω εἰς αὐτὸν ἡ ἐμπνεύσεις ἤρχετο ἄνωθεν, καὶ ἔφαλλον ὡς ἡ ἀηδόνη, ήτις "ψάλλει τὸ ἄσμα τοῦ ἔαρος γάρῳ ἐαυτῆς, ἔχουσα ἀκραστὴν "τὴν νύκτα μόνον."

Ὁ GEIBEL ὅμως εἶχεν ἀκραστὴν ὀλόκληρον, ἔθνος, ἔθνος οὐχὶ ἄσπρον ποιητικῶ ἐνθουσιασμοῦ, τὸ ὅποιον ἀνυψόμενον εἰς τὰς σφαίρας τοῦ αἰδοῦ, ἦκουε μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας τὰ ἔσμά του, τὸ κλασικόν, τὸ ἁρμονικόν, τὸ μελωδικόν, ὡς ὁ φλοῖστος τῶν θαλασσίων κυμάτων. "Ὅτι τοιοῦτος ποιητῆς — ὁ ὕπατος τῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις — ἐμμορφῶθῃ ἐν Ἑλλάδι, ἦν καὶ ἐνθέρμως ἠγάπησε με-

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

ματός του "Εις καλλιτέχνην", ζῆτις δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα·

"Χαίρε! Ἡ χάρις σου εἰκὼν σου μοὶ μένει ἐντετατωμένη εἰς τοὺς μυγῶδες τῆς καρδίας μου! Ω! ἐνθουσιᾶ καὶ οὐ τὸν φίλον, ὃν τοσοῦτον κατέστρεψας εὐτυχῆ!"*)

Ἐν Φριβούργῳ κατ' Αὐγούστου 1884.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἑρμ. σελ. 149.)

Ἀπο βορρὰ πρὸς μεσημβρίαν εἰς ἀπόστασιν δεκαεὶς περίπου θαλασσίων μιλίων ἐκτείνονται πρὸς δύμας τῆς Ἀκαρνανίας καὶ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ἀμφρακίου κόλπου ἡ ἀρχαία νῆσος Λευκάς, ἡ σήμερον καὶ Ἁγία Μαύρα καλούμενη. Εἰς χρόνους ἀρχαίους ἡ νῆσος αὕτη συνδεθεμένη πρὸς τὴν ἀπέναντι Ἀκαρνανίαν ἀπετέλει τὸ ἀκρωτήριον αὐτῆς· κατὰ τὸν ἔσθρον δὲ πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα Κορινθιοὶ ἐλθόντες ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Κυψελίδην Γόργον ἐγκατεστήσαν καὶ κατασκεύασαν διώρυγα, ζῆτις ἐχώρισεν τὴν Λευκάδα ἀπὸ τῆς Ἀκαρνανίας. (Στράβων 452 καὶ ἄλλοι.) Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ διώρυξ αὕτη ἐπληρώθη χωμάτων, ὥστε τῇ 197 πρ. Χρ. πάλιν ἡ Λευκάς δὲν ἦτο πλέον νῆσος ἀλλὰ χερσόνησος, καὶ ὡς τοιαύτη ἀναφέρεται παρ' ἀρχαίων συγγραφέων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐλθόντες ἐκαθάρισαν τὴν διώρυγα, ζῆτις ἔθετο πάλιν ἐπληρωθῆ χωμάτων (ἑρμ. Πλίνιον Φυσ. Ἱστορ. IV, 1, 2, 5) μέχρι τῶν χρόνων τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας.

Ἡ Λευκάς ἀποτελεῖται ὑπὸ σειρᾶς ὄρεων, ὧν ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ ὑψοῦται 1200 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀποκλίγει δὲ νοτιο-δυτικῶς εἰς ἀπότομον ἀκρωτήριον, οὗ τὴν εἰκόνα ἡμεῖς δημοσιεύομεν. Τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο, καλούμενον σήμερον τὰ Λευκάτα, εἶχε τὸ πάλαι ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅτι ζῆτις κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ἡ νῆσος ἦτο κατοικημένη, οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία· τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ χωρίον τι τῆς Ὀδυσσεύς τοῦ Ὀμήρου, ἐξ οὗ πληροφοροῦμεθα ὅτι τοιμηροὶ θαλασσοπόροι καὶ ἄγριοι πειραταὶ, Τάφιοι καὶ Τηλεβοῆες καλούμενοι, κατοικήσαντες μικρὰς τινὰς παρὰ τὴν Λευκάδα καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν νῆσους ἐπεχειροῦν τὰς ἐπιδρομὰς τῶν. Οἱ Τάφιοι κατὰ τὸν Ὀμηρον μετέβαινον καὶ μέχρις Ἱταλίας, ὥπως ἀναγγέλλονται ἐκεί τὸν χαλκόν, ὃν ἀνῶρυστον, ἀντὶ τοῦ αἰθέρου, ὃν ἡ χώρα των δὲν παρεῖχε· τὴν περὶ τὴν μεταλλουργίαν ἱκανότητα αὐτῶν ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὄνομα των, Τάφιοι, ζῆτις ἄνθρωποι ἐντὸς τάφων οἰκοῦντες καὶ τὰ ἔργατα τῆς γῆς διερευνοῦντες. Ἀλλὰ καὶ Φοίνικες ἐπεσκέψθησαν ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις τὴν Λευκάδα καὶ τὴν παραλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, ὅπερ μαρτυρεῖ οὐ μόνον τὸν ἀνδραγαθῆ τῆς Ἀφροδίτης (Διον. Ἀλικ. I, 50), ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ παρακειμένῳ Ἡρακλειῶν καὶ τῆ ἀρχαίᾳ Ἀλυξίᾳ, πόλει τῆς Ἀκαρνανίας. Τοὺς πρώτους τοῦτους κατοίκους τῆς Λευκάδος διεσκόψθησαν Αἰολεῖς, ἄποικοι ἐλθόντες ἐκ μικρᾶς Ἀσίας, οἱ κοινῶς Κεφαλίδοι

*) Ἐν τινι τῶν προσεχόν τευχῶν τοῦ "Ἐσπερου" θέλομεν δημοσιεῖσαι μεταφράσιν ἐνὸς ἡ δὲ τῶν ἀναφερομένων ποιημάτων τοῦ ΓΕΙΝΕΙ, εὐχόμενοι ὅπως ἄλλοι ἐμπειρότεροι μεταφράσασιν ὀλοκλήρην τὴν συλλογὴν.

καλούμενοι, λάτραι τοῦ ὕψιστου θεοῦ τοῦ ἡλίου, τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗ ἡ λατρεία παρηκώνισε τὴν λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος. Μετὰ τοὺς Αἰολεῖς τοῦτους ἦλθον Δωριεῖς ἐκ Κορίνθου, οἵτινες εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἔθρυσαν διαφόρους πόλεις, ὡς τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, τὸ Ἀνακτορίον καὶ τὴν Λευκάδα.

Διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Λευκάδος σπουδαῖστα εἶναι τὰ ἀρχαῖα νομίσματα τῆς νῆσου, ὧν πλουσίαν συλλογὴν ἐξέδωκεν ἐν ἔτει 1868 ὁ παρ' ἡμῖν διάσημος νομισματολόγος κ. Ἀχιλλεὺς Ποστολάκας, ἐν τῇ Καταλόγῳ αὐτοῦ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων τῶν Ἰονίων νήσων. Τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς νῆσου ἱστορίαν ἐκπροσωποῦσι τὰ νομίσματα, ἐφ' ὧν παριστάνται ἡ τριάντα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἡρακλέους· τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων ἀποίκων εὐρίσκωμεν ἐν τοῖς νομίσματι μὲν παράστασις κεφαλῆς τοῦ θαλασσοπόρου Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ χρόνοι τῆς κατακτήσεως τῶν Κορινθίων δηλοῦνται διὰ τῶν παμπόλων νομισμάτων τῆς Λευκάδος, ἐν οἷς ἐλέγχομεν τὴν κεφαλὴν τῆς Κορινθίας Ἀθηνᾶς, τοῦ πεπερωτοῦ Πηγάσου, τῆς Χιμαίρας, καὶ τοῦ Βελλεροφῶντος. Ἐπιβόλους τῆς κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων περιέπεσε καὶ ἡ νῆσος Λευκάς, ὡς καὶ αἱ παρακειμένη νῆσοι καὶ χῆρος εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς παντοκράτορος πόλεως. Ἡ κατάκτησις τῶν Βυζαντινῶν ἐν ἔτει 887 μ. Χρ. συμπερίλαβε καὶ τὴν Λευκάδα, μέχρις οὗ τῇ 1204 ἡ θαλασσοκράτωρ Βενετία κατέλαβε τὰς Ἰονίους νήσους ὅλας. Μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐσυστήθη τῇ 1800 ἡ τῆς Ἐπτανήσου δημοκρατία, ζῆτις τὰς τύχας παρεκολούθησε καὶ ἡ Λευκάς.

Λέγεται ὅτι ἐκ τοῦ ἀποτόμου ἀκρωτηρίου, ὅπερ παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Σαπφῶ, ἡ ἑξαρχὸς τῆς ἀρχαιότητος ποιήτρια.

Π.

Η ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ

ΕΚΤΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

κατ' Αὐγούστου τοῦ 1884.

(ἘΕ διαίτηρας ἀλληλογραφίας.)

Ἐκτον ζῆτις συνέρχονται οἱ ἀρχαιολογοὶ καὶ ἱστορικοὶ τῆς Ῥωσσίας, ἵνα νέας συνάψεις σχέσεις, νέας ἀναλλάξωσι ἰδέας, περὶ νέων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἱστορικῶν ζητημάτων συσχεθῶσιν. Πολλοὶ συνήλθον ἐξ ὧν τῶν πόλεων τῆς Ῥωσσίας, ἀποσταλέντοι Πανεπιστημίων, Ἀκαδημιῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν Ἐταιριῶν· ὀλίγοι ὅμως ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας· ὀλίγοι ὅμως ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, τὸ μὲν διότι ἡ Ὀδησοῦς κείνη καὶ ἀποκέντρως, τὸ δὲ διότι ἡ Ῥωσικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι ἀρκούντως γνωστὴ εἰς τοὺς λογίους τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Μεταῦ τῶν ξένων ἀναφέρονται τὸν πρόεδρον τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου τῆς ἐν Μοραβίᾳ Olmitz, κ. WANKEL, καθηγητὴν, τὸν διάσημον ἀρχαιολόγον καὶ διευθυντὴν τοῦ ἐν Agram τῆς Κροατίας ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου κ. RADSKI, καὶ τὸν λόγιον LIVIUS, ὡς καὶ τὸν ἡμέτερον κ. Παπαδόπουλον τὸν Κεραμεύα, ἀποσταλένον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου. Καὶ ἄλλοι λόγοι Ἑλλήνες προσεκήλθησαν, ὡς καὶ μέλη τινὰ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ Κύριοι οὗτοι ἐθεώρησαν περιττὸν ἂν ἀντιπροσωπεύωσιν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ συνόδῳ τῆς Ὀδησοῦ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες

ἐν ἀρχαιοτάτοις ζῆτις χρόνοις πρώτοι τὸν Βοσπορον διέπλευσαν καὶ εἰσόντες εἰς τὰς θαρσύρους εἶσι χώρας ταύτας διέσχυσαν τὸν πολιτικόν.

Οἱ συνελθόντες ἦσαν περὶ τοὺς διακοσίου· Τὸ προσεδίον καὶ τὴν ἐφορίαν τῆς συνόδου ἀπέτελουν οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἐν Ὀδησοῦ Πανεπιστημίου Νεκράσωφ, καθηγητῆς τῆς Ῥωσικῆς φιλολογίας καὶ ἐκτελῶν χρέη προτάσεως, ὁ Οὐσπένσκις, καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ὁ Κονδρακόφ, καθηγητῆς τῆς ἱστορίας τῆς καλλιτεχνίας, ὁ Λεοντόβιτις, καθηγητῆς τοῦ Ῥωσικοῦ δικαίου καὶ ὁ Γιουρτζέβιτις, καθηγητῆς τῶν κλασικῶν γλωσσῶν. Τῇ 15/27 Αὐγούστου ὁ καθ. Νεκράσωφ, ὡς προσωρινὸς πρόεδρος ἐκήρυξεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἑναρξίν τῶν συνεδριάσεων ἐπὶ παρουσίας τῶν ἀνωτέρων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ ἀρχιερέως Ὀδησοῦ, κ. Γρ. Μαρασλῆ, ὅστις ἐχαίρειται τοὺς παρόντας ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως. Αἱ συνεδριάσεις διήρκεσαν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ πάλιν ἦσαν τὰ θέματα, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος, ἰδίως δὲ θέματα ἀφορῶντα τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν μέχρι τῶν κατ' ἡμᾶς χρόνων. Περὶ τῶν γαλλικῶν κοσμημάτων τῶν εὐρισκόμενων ἐν τοῖς τάφοις τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσσίᾳ ὠμίλησαν ὁ καθηγητῆς Βράνδεμ θουρτζ, περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων κεραμῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς τάφοις ὁ κ. Πολυάτιν. Ὁ καθηγητῆς κ. Ἀντωνόβιτις καὶ ἡ λογιὰ αὐτοῦ σὺζήτησις ὠμίλησαν περὶ τῶν ἀνασκαφῶν, ἃς ἐπεχειροῦσαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δνιέστρου, καὶ περὶ τῶν λειψάνων τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς. Ὁ καθηγητῆς Σισώφ ἀνέφερε περὶ πολλῶν νομισμάτων ἀρχαιοτάτων εὐρεθέντων παρὰ τὸν ποταμὸν Δών. Ὁ διευθυντῆς WANKEL ἀνέγνωσε γερμανικὴν διατριβὴν, δι' ἣς ἠθέλησε ἂν ἀποδείξῃ ὅτι ἐν ἐποχῇ προκατακαλυψαίσα παρὰ τὰ τερατώδη ζῶα ὑπῆρχε καὶ ὁ ἄνθρωπος, οὗ τινος τὰ ὀστά εὐρέθησαν παρὰ τὰ ὀστά τῶν μεγάλων ἐκείνων ζῶων.

Τὴν ἑλληνικὴν ἐποχὴν τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας διεφώτισαν τὰ ἐξῆς ἀναγνώματα· τὸ τοῦ καθηγητοῦ Ποταϊβάλοφ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Βοσπόρου ἐν γένει καὶ περὶ τῶν σωζόμενων ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων· τὸ τοῦ καθηγητοῦ Λαυτοσόφ περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τὸ τοῦ Δουβροῦκ περὶ τῶν διαφόρων τάφων ἑλληνικῆς ἐποχῆς εὐρεθέντων παρὰ τὸ Κέρτσιον (τὸ ἀρχ. Παντικιάδων)· τὸ τοῦ Μοδέσσοφ περὶ τῆς προφορᾶς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων εἰς τὴν Ῥωσικὴν γλῶσσαν. Ὁ κ. Λαυτοσόφ ἀνέγνωσε πρὸς τοὺς τοὺς καὶ ἐκτεταμένῳ ἐκθέσειν περὶ τοῦ μὲτ' οὐ πολὺ ἐκδοθησομένου συγγράμματός του Corpus inscriptionum Graecarum et Latinarum τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐν ᾧ εἰσι συνηγμένα καὶ ἀντιγεγραμμένα ἐπιγραφαὶ ὑπὲρ τὰς χιλιάς. Ὁ Πρένδελ ἀνέγνωσε περιγραφὴν μικρᾶς τινος νῆσου κειμένης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δνιέστρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ σωζόμενων ἀρχαίων μνημείων. Ὁ καθηγητῆς Βοῦενώσκις ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἀρχαίας ὀνομασίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης). Τέλος δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος κ. Παπαδόπουλος Κεραμεύς ἀνέγνωσε γαλλιστὶ ἐμβριθῆ διατριβὴν, δι' ἣς διαφωτίσων ἀρχαίον χειρόγραφον χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου, ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἔκειτο παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου, θεῶν ἂν ἀναγερθῆ παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Φωδερῶ. Ὁ λόγιος Ἑλληγ, ἀρξάμενος τοῦ λόγου, ζωηρὰν ἐξέφρασε λύπην ὅτι οἱ Ῥῶσοι ἐπιστήμονες ὀλίγας μέχρι τοῦδε σχέσεις εἶχον πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι λόγιους, καὶ τῆς ζῆτις ἡ σύνδοσις αὕτη νὰ συντελέσῃ εἰς εὐνοίαν τῶν

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Τὸ βραβευθὲν σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Σακκῶν.

(Μετὰ εἰκόνας, ἑρμ. σελ. 153.)

Πολλὰ καὶ ποικίλα παρεβάλλοντο τοῖς καλλιτέχναις ὁμοκλίαι, διότι τὸ μνημεῖον οὐ μόνον ἔπρεπε νὰ γείνη ἀντάξιον τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ἱταλικῆς ἐνότητος, ἀλλὰ καὶ σύμφωνον ἀρχιτεκτονικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς πρὸς τὰ θαυμαστά ἐρεῖπια, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ μάρτυρες τοῦ μεγάλου καὶ ἐνόου τῆς Ῥώμης παρελθόντος.

Εἰς διαγωνισμὸν προσεκαλοῦντο ἅπαντες οἱ καλλιτέχνη ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀνεπαίρετος· τρία δὲ ὤρισθησαν διὰ τὰ καλλίτερα σχέδια θραβεῖται, τὸ μὲν α'. ἐκ φρ. 50 χιλ., τὸ β'. ἐκ φρ. 30 χιλ., καὶ τὸ γ'. ἐκ φρ. 20 χιλιάδων. Ἡ προκήρυξις εὗρεν ἅπαντα εὐπρόσδεκτον ἠχώ, διότι σχέδια ἀποστάλησαν οὐ μόνον ἐξ Ἱταλίας, ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ Σουηδίας, ἐκ Νορβηγίας, ἐξ Ἀγγλίας, ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ὀχ καὶ ἐκ τοῦ Καυκάσου καὶ ἐξ Ἰνδιῶν. Τῷ καλλιτέχνῳ ἀρίστου ἐντέλης ἐλευθερία καὶ ὡς πρὸς τὰς διαστάσεις τοῦ μνημείου καὶ ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ τεχνίτης ἤδυνάτο νὰ δώσῃ εἰς τὸ μνημεῖον σχῆμα στήλης, ναοῦ, μαυσωλείου ἢ οἰκοδομητοῦ ἄλλου οἰκοδομήματος, δυναμένου ἐπαύτως νὰ διακινῆσθαι τὴν μνήμην τοῦ πατριωτοῦ βασιλέως καὶ τῆς μεγαλοφυῶς αὐτοῦ ιδέας. Διὰ μὲν τοὺς κριτὰς ἡ ἐλευθερία αὕτη ἦτο πολὺτιμος, καθότι ἐκ τῶν πολλῶν ὑποβληθησομένων σχεδίων ἤδυνάτο εὐκόλως νὰ ἐκλέξωσι τὸ καλλίτερον, ἀλλὰ διὰ τοὺς καλλιτέχνας ἡ ἐλευθερία αὕτη ἦτο ὁ σκόπελος, καθ' ὃ οἱ πλείστοι αὐτῶν ταῦτα ἔργα, τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἔχουσι πλέον τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ μόνον ψυχρὰ ἀντιγραφαὶ — ἔργα τέλοσι προφανοῦς παρακμῆς τῆς τέχνης.

Καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης τῆς ἐν Ὀδησοῦ ἀποδείχθη καὶ πάλιν ὅτι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην οὐδεμίαν σχολή, οὐδεμίαν ἐποχὴν ἤδυνάτο νὰ φθάσῃ, καὶ ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἴσταται ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἀμίμητος ἐπὶ τοῦ ὕψους καὶ ἐνδόξου αὐτῆς θάρρους.

Ἐν Ὀδησοῦ, κατὰ Σεπτέμβριον 1884.

Π.

ΡΙΑ καὶ πλέον ἐπὶ παρῆλθον, ἀφ' οὗτο προσεκηρύχθη διαγωνισμὸς διὰ τὸ ἐθνικὸν μνημεῖον, τὸ ὅποιον ἡ Ἱταλία ἀπεφάσισε νὰ ἐγείρῃ τῇ ἰδῆσῃ καὶ πρώτῳ αὐτῆς βασιλεῖ, τῇ Βίκτωρι Ἐμμανουῆλ, ἐν Ῥώμῃ. Ἡ ὕπερ τοῦ μνημείου τοῦτου ψηφισθεῖσα δαπάνη εἶναι 9 ἑκατομμυρίων Ἱταλικῶν λιτρῶν.

Πολλὰ καὶ ποικίλα παρεβάλλοντο τοῖς καλλιτέχναις ὁμοκλίαι, διότι τὸ μνημεῖον οὐ μόνον ἔπρεπε νὰ γείνη ἀντάξιον τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ἱταλικῆς ἐνότητος, ἀλλὰ καὶ σύμφωνον ἀρχιτεκτονικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς πρὸς τὰ θαυμαστά ἐρεῖπια, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ μάρτυρες τοῦ μεγάλου καὶ ἐνόου τῆς Ῥώμης παρελθόντος.

Εἰς διαγωνισμὸν προσεκαλοῦντο ἅπαντες οἱ καλλιτέχνη ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀνεπαίρετος· τρία δὲ ὤρισθησαν διὰ τὰ καλλίτερα σχέδια θραβεῖται, τὸ μὲν α'. ἐκ φρ. 50 χιλ., τὸ β'. ἐκ φρ. 30 χιλ., καὶ τὸ γ'. ἐκ φρ. 20 χιλιάδων. Ἡ προκήρυξις εὗρεν ἅπαντα εὐπρόσδεκτον ἠχώ, διότι σχέδια ἀποστάλησαν οὐ μόνον ἐξ Ἱταλίας, ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ Σουηδίας, ἐκ Νορβηγίας, ἐξ Ἀγγλίας, ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ὀχ καὶ ἐκ τοῦ Καυκάσου καὶ ἐξ Ἰνδιῶν. Τῷ καλλιτέχνῳ ἀρίστου ἐντέλης ἐλευθερία καὶ ὡς πρὸς τὰς διαστάσεις τοῦ μνημείου καὶ ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ τεχνίτης ἤδυνάτο νὰ δώσῃ εἰς τὸ μνημεῖον σχῆμα στήλης, ναοῦ, μαυσωλείου ἢ οἰκοδομητοῦ ἄλλου οἰκοδομήματος, δυναμένου ἐπαύτως νὰ διακινῆσθαι τὴν μνήμην τοῦ πατριωτοῦ βασιλέως καὶ τῆς μεγαλοφυῶς αὐτοῦ ιδέας. Διὰ μὲν τοὺς κριτὰς ἡ ἐλευθερία αὕτη ἦτο πολὺτιμος, καθότι ἐκ τῶν πολλῶν ὑποβληθησομένων σχεδίων ἤδυνάτο εὐκόλως νὰ ἐκλέξωσι τὸ καλλίτερον, ἀλλὰ διὰ τοὺς καλλιτέχνας ἡ ἐλευθερία αὕτη ἦτο ὁ σκόπελος, καθ' ὃ οἱ πλείστοι αὐτῶν ταῦτα ἔργα, τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἔχουσι πλέον τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ μόνον ψυχρὰ ἀντιγραφαὶ — ἔργα τέλοσι προφανοῦς παρακμῆς τῆς τέχνης.

Καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης τῆς ἐν Ὀδησοῦ ἀποδείχθη καὶ πάλιν ὅτι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην οὐδεμίαν σχολή, οὐδεμίαν ἐποχὴν ἤδυνάτο νὰ φθάσῃ, καὶ ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἴσταται ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἀμίμητος ἐπὶ τοῦ ὕψους καὶ ἐνδόξου αὐτῆς θάρρους.

Ἐν Ὀδησοῦ, κατὰ Σεπτέμβριον 1884. Π. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος διαγωνισμὸς δὲν ὑπῆρξεν ὀριστικός, ἔδειξεν ὅμως τὴν τάσιν πρὸς ἐπιτεῦξιν τοῦ ποθουμένου. Τὰ ἀποσταλένα σχέδια ἦσαν ὀλίγιστα, ἀλλ' ὅλα σχεδὸν καλά. Ἡ Ἐπιτροπὴ οὐδὲν τῶν σχεδίων ἔκρινεν ἄξιον τοῦ πρώτου θραβεῖου, διένειμεν ὅμως τὸ δεύτερον, ἐκ φρ. 30 χιλιάδων, μεταῦ τῶν τριῶν καλλιτέρων, ὧν τὸ μὲν ἦτο τὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰωσήφ Σακκῶν, Ἱταλοῦ, τὸ δὲ τὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Μαμφρέδῃ, ἐπίσης Ἱταλοῦ, καὶ τὸ τρίτον τοῦ Γερμανοῦ Β. Σμίτς ἐκ Δουσσαλόρφης. Μεταῦ τῶν τριῶν τῶν ἀποσταλένων ἔργων, ὅπερ καὶ τὸ πρὸς τὴν φίλην πατρίδα αἰσθημα ἐπιβάλλει, καὶ ἡ

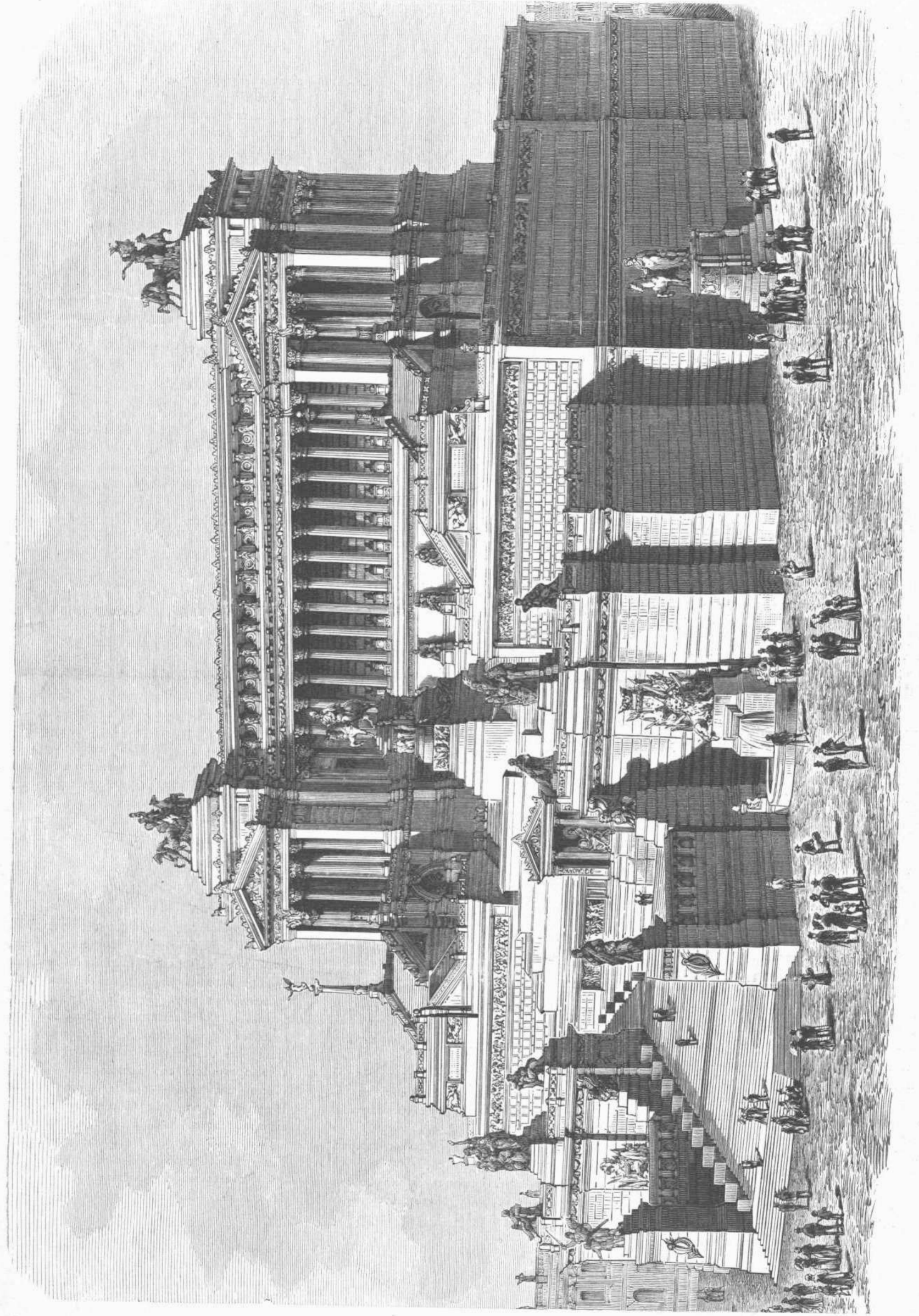
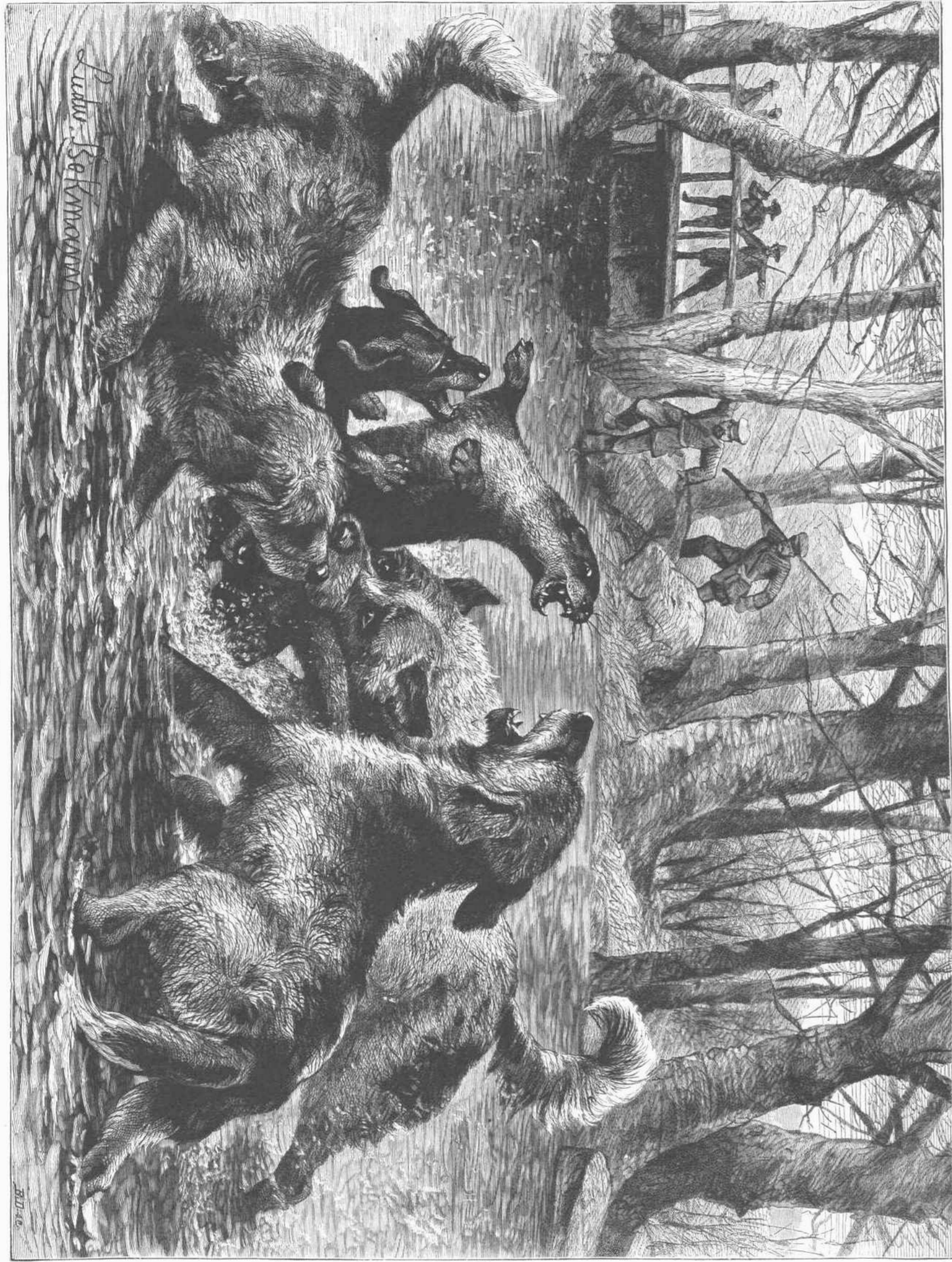
ὄσων αὐτῇ τὰ διορθωμένα σχέδια ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν. Τέλος τῇ 18 τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, καθ' ἣν τὸ μὲν σχέδιον τοῦ Σακκῶν ἐβραβεύθη, τῷ δὲ Μαμφρέδῃ ἀνενεύθη δεύτερον θραβεῖον ἐκ 10 χιλιάδων φράγκων.

Τὸ ἐγχεθέντος σχεδίου τοῦ Σακκῶν, ὅπερ καὶ θέλει ἐκτελεσθῆ, δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα, ἐξ ἣς καταφαίνεται ἡ ὅλη τοῦ μνημείου μεγαλοπρέπεια. Ἐπιφανῶς ὑψοῦται ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ κορυφωτοῦ ἐκ δεκαεὶς κορινθιακῶν κίονων ἀποτελουμένη, καὶ σχηματίζουσα οὕτως εἰπεῖν τὸ βάθος διὰ τὸν μέγαν ἀνδριάντα τοῦ ἐπίπυου βασιλέως. Κλίμακας πολυτελῶς κοσμημέναι ἄρουν πρὸς τὴν στοάν. Ἐκατέρωθεν δὲ εἶναι ἀμαίετοι ὄδοι, δι' ὧν ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀμάχην μέχρι τοῦ ἀγάλματος. Ἡ ὅλη ἐντύπωσις, ἣν ἐμποῖ τὸ μνημεῖον, εἶναι εἰς ἄκρον μεγαλοπρεπῆς. Ἡ τὴν ἐκτέλει τὸ μνημεῖον ἀναλαβοῦσα ἐπιτροπὴ ἐργάζεται μετὰ πολλῆς δραστηριότητος, καὶ ζῆτις τῇ 2 τοῦ προσεχούς Ὀκτωβρίου θέλει τεθῆ ὁ θεμελιῶσις λίθος. Διὰ τὸ μνημεῖον τοῦτου ἡ ἐνδοξὸς πρωτεύουσα τῆς Ἱταλίας θέλει κοσμηθῆ διὰ ἔργου θαυμασίου, ἀντάξιον θεαταῖς τῶν ἀρχαίων μνημείων, τὰ ὅποια ἐκόσμουσαν τὸ πάλαι τὴν αἰωνίαν πόλιν.

Φυσικῶν καὶ δικαίων ἦτο νὰ τιμῆσων οἱ Ἱταλοὶ τὴν μνήμην ἡγεμόνος, οἷος ὑπῆρξεν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουῆλ, ὅστις οὐ μόνον ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἱταλίας, διακινδυνεύσας καὶ θρόνον καὶ ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οἶόν καὶ διαδόχον αὐτοῦ, τὸν νῦν βασιλεύοντα Ουμβέρτον, ἐνεπένευσε τὰ εὐγενέστερα καὶ πατριωτικώτερα αἰσθήματα. Κατὰ τὴν ἐν Ναπαόλει ἐνοικήσαν ἐσχάτως καταστρεπτικὴν ἐπιδημίαν ὁ βασιλεὺς Ουμβέρτος ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἄξιος οὗτος τοιοῦτου πατρὸς· οὐ μόνον ἐπέπεσαν εἰς τὴν δεινὴν πάσχουσαν πόλιν, ὅπως διὰ τῆς παρουσίας του ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀηλιπισμένους αὐτῆς κατοίκους, ἀλλὰ καὶ νυκθήμερον ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρως διέτρεχε μὲν προφανῆ τῆς ζωῆς τὸν κίνδυνον τὰς ἀκαθάρτους συνοικίας, ἐν αἷς ἡ νόσος ἐπέλει τὸν κριώδη αὐτῆς θάνατον.

Τὸ ἐθνικὸν μνημεῖον τῆς Ἱταλίας ἀνακαλεῖ ἡμῖν καὶ πάλιν ἐν τῇ μνήμῃ ὅτι ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι εἰσὶτε δὲν ἔχομεν μνημεῖον ἐθνικόν, μνημεῖον προφορισμένον νὰ διακινῆσθαι τὴν μνήμην τῶν ἀνδραγαθῶν τῶν πατέρων ἡμῶν. Πότε θέλει πραγματοποιηθῆ ὁ πόθος οὗτος ὁ διακαῆς, ὃν πάσα ἑλληνικὴ καρδία αἰσθάνεται; Πότε θ' ἀποφασισμένοι καὶ ἡμεῖς ἂ

Η ΘΗΡΑ ΤΗΣ ΦΩΚΗΣ.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.
(Τὸ βραβευθὲν σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰ. Σακκόνι.)

δικαιοσύνη πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνισθέντας καὶ τὰ πάντα θυσιάσαντας ἀπαίτει.

Προτρέπομεν ἐπομένους τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας καλλιτέχναν καὶ ἐπιληθῆναι τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ζητήματος, ὅπως καὶ αὐτοὶ τιμὴν θέλει περιποιήσῃ μεγάλην καὶ τὴν πραγματοποιήσῃν τοῦ ἐθνικοῦ πάθους θέλει προπαρασκευάσει.

Η ΘΗΡΑ ΤΗΣ ΦΩΚΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 152.)

Ἡ θήρα τῆς φώκης εἶναι μία τῶν περιεργότερων ἀλλὰ καὶ κοπιωδωτέρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ πολλοῦ ἐξασκεῖται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἀνευ ποροβόλου ὄπλου, ἀλλὰ μόνον τῇ βοήθειᾳ καλῶς γεγυμνασμένων κυνῶν· ἐν ἄλλαις χώραις, ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ἡ θήρα αὕτη γίνεται διὰ ὄπλων καὶ καμακίων, καὶ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν.

Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν.

Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν.

Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προφυλακτικὸν εἰς ἄκρον καὶ πονηρὸν, οὐδὲ εὐκόλως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰ πάλιν ὅμως τῇ συνδρομῇ κυνῶν.

μανεῖ ἀγένοντο δοκιμαὶ πρὸς ἐπιτεύξιν ἰδιαιτέρου εἶδους κυνῶν, ἀλλ' αἱ δοκιμαὶ αὐταὶ δὲν ἔφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· οἱ μικροὶ τρόχοι ἀπεδείχθησαν ἄριστοι θηρευαὶ φωκῶν, ἰδίως ὅταν ᾖναι ἀρκούντως γεγυμνασμένοι.

Ἐκ τῆς παρατεθειμένης εἰκόνας ὁ ἀναγνώστης θέλει εὐκολότερον ἐνοήσῃ τὴν θήραν ταύτην, ἣν εἶς ἔχει πολλὰς τὰς περιπετείας καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ διασκέδασιν περισσότερο ἂν παρέχει.

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΙ.

Πολωνικὸν διήγημα.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΜΕΤΑ τὸ μάθημα καὶ τὸ τέιον, ἀφ' οὗ ὁ Βαλεριανὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς ἐπαύλειος καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἡ Βικτωρία ἐμελλε ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξεργάτη ἡ θύλακα.

Τούτο δὲν γίνεται! Τούτο δὲν δεῖχεται πλέον! ἀνεβόησεν ἡ Κυρία Φέστερμποργ περιπατοῦσα ἐν εἰρήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Τί δὲν γίνεται; Τί δὲν δείχνεται; ἠρώτησεν ὁ σύζυγός της μετ' ἐκπλήξεως.

Ἡ Βικτωρία ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν κρατοῦσα τὸ κλειθρον αὐτῆς.

Ἄν σὺ δὲν ἔχῃς μάτια, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ ἐξαπτομένη ἀνά πᾶσαν στιγμήν περισσότερο· ἐγὼ ἔχω μάτια διὰ δύο.

Αὐτὸ εἶναι ἐξῆς, ἀπήντησεν ὁ γέρον γερμίζων καὶ ἄλλην καπνοσύριγγα.

Βλέπω λοιπὸν ὅτι μετὰ τῆς Βικτωρίας καὶ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ συμβαίνει.

Πῶς; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ μειδιῶν ἐνδομύχως· μήπως ἡ Βικτωρία μανθάνει ὀλίγα, καὶ δὲν κάμνει ἀρετικὰς προδόσεις.

Ἄν ἐναντίας, ἡ ῥομαντικὴ νεάνις κάμνει τεραστίως προδόσεις, ἀνεβόησεν ἡ μήτηρ· ἀλλὰ τὰ ἐλέμματα τὰ ὅποια ἀνταλλάσσονται... οἱ ἀναστεναγμοί...

Παρακαλῶ, μήτηρ, δεικνύσθαι αὐτὴν ἡ Βικτωρία, μὴ κατηγόρει εἶνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος εἶναι τόσο δυστυχῆ καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἄξιός της ἐκτιμῆσώς μας.

Τί ἐκτιμῆσαι; ἀνεκράξεν ἡ μήτηρ· αὐτὸς δυστυχῆς; Αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης; Ὁ...

Καὶ ἐγὼ θεσπάζω μεγάλης ἐκτιμῆς καὶ ὑπολήπτου τοῦ κ. Σκαρλάτην (οὗτον νομίζω ὀνομάζεται), εἶπεν ὁ κ. Φέστερμποργ· ἀλλὰ δὲν θέλω γαμβρὸν ἕνα ἄγνωστον, ἀπατήριον...

Λοιπὸν δὲν μᾶς μένει τίποτε ἄλλο, εἶπεν ἡ κυρία πρηνθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τοῦ συζύγου της, ἢ νὰ τὸν ἀπομακρύνωμεν μ' εὐγένειαν καὶ νὰ ὑπανδρεύσωμεν τὸ ταχύτερον τὴν ῥομαντικὴν δεσποινίδα.

Μὲ τὸν κ. Λουδοβίκον; εἶπε γελῶσα ἡ Βικτωρία· πολὺ λανθάνουσα, μήτηρ μου ἀγαπητή. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ γείνω σύζυγός ἐνὸς θηρέσκου, ἐνὸς Ταρτούφου.

Ὁ Λουδοβίκος εἶναι ἄνθρωπος ἔντιμος, παρατήρησεν ἡ μήτηρ.

Διὰ σὰς, ναί, ἀπήντησεν ἡ κόρη, ὅπως καὶ ὁ Σκαρλάτης δι' ἐμέ· ἐλπίζεις ὅτι ἔχομεν ὅλους διάφορον γνώμονα διὰ τὴν ἐντιμότητα τῶν ἀνδρῶν.

Νομίζω, εἶπεν ὁ πατὴρ, ὅτι καὶ αἱ δύο ἔχετε δίκαιον καὶ ἄδικον. Ἰσως εὐρομεν μέσθην ὁδόν.

Πῶς τοῦτο;

Ἐὰν ὁ κ. Βαλεριανὸς...

Πῶς; δεικνύσθαι ἡ Βικτωρία· ἐκεῖνος ὁ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος;

Καὶ τί ἠξιοῦται σὺ περὶ τούτου, κόρη; ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ. Ὁ κ. Βαλεριανὸς Κοχάνσκις εἶναι ἐπίσης νέος καὶ ὠραῖος ὡς ὁ Ἰταλὸς σου — καὶ (ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του) εἶναι ἐπίσης καλὸς κτηματίας καὶ ἱπποτικὸς χαρακτήρ ὡς ὁ Λουδοβίκός σου — Λοιπὸν, κόρη μου, εἰπέ ναί.

Λέγω ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Βικτωρία ἀποφασιστικῶς.

Ὅχι; εἶπεν ὁ πατὴρ, ὅπως κεντήσῃ εἰς περισσότερο τὴν ῥομαντικὴν δεσποσύνην.

Ὅχι! Ὅχι! Ὅχι! ἀπήντησεν αὕτη κτυποῦσα μετ' ὀδύην εἰς τὴν γῆν.

Συλλογίσου πόσον ὠραία θὰ κατοικεῖς· ἔχει λαμπρὰν οἰκίαν, ἐπιπλα πολυτελέστατα, ἔχει καὶ μηχανὰς ἀλφωνιστικάς.

Πᾶσα, πατέρα, παῖσι τέλος θὰ γείνω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ἀλφωνιστικὴ μηχανή!

Καὶ ἀπέβλεπε τρέχουσα τοῦ δωματίου, καὶ ἄφρασε τοὺς γονεῖς της, ὅτινες ἐξηκολούθησαν τὴν φιλονικίαν τὸν καὶ ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ ἐν τῇ κλίνῃ ἀκόμη ἀντιγλάσσοντο τὰ ὀνόματα Βαλεριανὸς καὶ Λουδοβίκος καὶ αἱ λέξεις· ἠθῆσκος, ἐλαφρὸς, ὑποκριτής, σπάταλος, χρωματικὸς καὶ ἄλλαι, ὡς μύθοι.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Βικτωρία ἠτοίμαζε τὰ πάντα διὰ τὴν φυγὴν της. Μικρὸν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐνεβόηθη θορυβίαν χωρικὴν στολὴν καὶ ἔλαθε μεθ' ἑαυτῆς ὀλίγα χρήματα, τὰ κοσμημάτα της καὶ τὸ ὀρολόγιόν της. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄφτησεν ἐπιστολὴν διὰ τοὺς γονεῖς της. Εἶτα δὲ ἔρριψε τελευταίον, ἐνδοκρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κοιτῶνός της, ἐνθα εἶχεν ἰδεῖ τὰ νεανικὰ της ὄνειρα, καὶ ἐνθα εἶχεν ἀναπτυχθῆ ὁ ἔρωτός της νεανίδος, ὅστις ᾗδῃ τὴν ἀπεμάκρυνον ἀπὸ τῆς πατρικῆς στέγης. Ἡ καρδίᾳ της ἐθλίβετο — ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς της ἦτο ἐμετάτρεπτος. Ἐσθυσεν τὸν λόγον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα. Ἐν τῷ προβαλάμῳ προσήλθεν ὁ κύων καὶ τῇ ἔλειχε τὰς χεῖρας αἰσίων τὴν οὐρανὸν — ἡ Βικτωρία τὸν ἐθώπευσε — Τὸ κλειθρον ἐτρεψε — ἡ θύρα ἠνοιχθη, καὶ ἡ Βικτωρία εὐρίσκατο ἐν ὑπαίθρῳ. Χωρὶς νὰ στραφῆ διήλθε τὸν χιονοκαπετῆ ἄγρον διευθυνομένη πρὸς τὸ μικρὸν φῶς, τὸ ὅποιον ἐστειλε πλῆσιον τοῦ ὁδούου καὶ τὸ ὅποιον τῇ ἐδείκνυε τὸ τέρμα, τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ της, τὸ τέρμα τοῦ βίου της.

Ἐν τέταρτον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἀφίχθη ὁ κ. Βαλεριανὸς εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ἐνθα τὸν ἐπεριμένεν ᾗδῃ ὁ Ἰουδαῖος. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, ἡ μικρὰ ἐκκλησία φωτισμένη καὶ παρὰ τὴν θύραν αὐτῆς ὁ λευκὸς ἵππος μετ' ὀνομασίαν ἐφίππων, ἵππος φυσικῶς λευκός, οὐχὶ θαμμένος. Ἀποστειλάς τὸν Ἰουδαῖον μετ' ἔλκυθρον εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκάθησεν ὁ Βαλεριανὸς ἐπὶ τῶν βυλίνων θαμνίδων τῆς ἐκκλησίας βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Τὸ μεσονύκτιον ἐκτύπησε — μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὑψηλὴ γυναικίαι μορφή. Ὁ Βαλεριανὸς ἔτρεψεν εἰς προὔπαντήσιόν της.

Ἐδῶ εἶμαι, ἐψήφισεν ἡ Βικτωρία· ἰδιὴ σου διὰ παντός!

Ὁ Βαλεριανὸς ἐγονάτισεν ἐνώπιόν της, εἶτα δὲ ἐγερεθεὶς ἀδήγησε τὴν κόρην πρὸς τὸν λευκὸν ἵππον.

Ὅλα ὅπως τὰ ἀνευρέθη, εἶπεν ἡ Βικτωρία· ἡ μικρὰ ἐκκλησία — ὁ ἄσπρος ἵππος — ὅλα!

Μετ' οὐ πολλὸν ἐκάλασον οἱ δύο ἵπποι ζωηροὶ ἐπὶ τῆς χιονοκαπετοῦ ὁδοῦ, καὶ ἡ σελήνη

ἐξερχομένη τῶν νεφῶν ἐφώτιζε τὴν ῥομαντικὴν ταύτην σκηνήν.

* * *

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα οἱ δύο φυγάδες ἐστάθησαν ἐνώπιον συμπλεγμάτων οἰκημάτων. Ἡκούσθησαν ὕλακα κυνῶν. Ὁ Βαλεριανὸς ἐξαγαθῶν πιστόλιον κάτωθεν τοῦ φριππίου του ἐπράβηξε, καὶ ἡ ἐκπυροσφάττης ἀνέτρησεν ἐν τῇ ἡρέμῳ νουκί. Μετ' ὀλίγον προσήλθε γέρον ἄνθρωπος φανὸν καὶ ᾗνοιξε τὴν κεγκλιωτὴν σιτηρὰν αὐλόθραν.

Ποῦ εἴθε; ἐψήφισεν ἡ ὠραία κόρη, παρατήρουσα τὰ περὶ ἑαυτὴν μετ' ἐκπλήξεως.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεριανός, ὅλα τὰ αἰνίγματα θὰ σοὶ ᾖναι λευκόμενα.

Ὁ γέρον ὑπερέτης παρέλαθε τοὺς δύο ἵππους, καὶ ὁ Βαλεριανὸς ὠδήγησε τὴν Βικτωρίαν διὰ εὐρείας κλίμακος καὶ ὠραίου ταπητοστολιστοῦ καὶ ἀνθοστολιστοῦ προβαλάμου εἰς ἀναπαυτικὴν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἠδρεπισμένην αἴθυσαν.

Ποῦ εἴθε; ἠρώτησε πάλιν ἡ Βικτωρία, ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐκπληκτομένη.

Ὁ Βαλεριανὸς κατέβησε τὴν γουάνν του καὶ τὸ κάλυμμα, ἐθοήθησε τὴν δεσποινίδα ν' ἀποβάλῃ τὸ χειμερινὸν ἐπιμακρόριον καὶ τῇ ἐνευσε νὰ καθήσῃ. Ἡ Βικτωρία ὑπέκουσε μηχανικῶς. Ὁ Βαλεριανὸς ἦτο σοβαρός.

Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ κόρη· τί σημαίνει ἡ τισαύτη ἐπισήμητις;

Ἀκούσατέ με, δεσποσύνη, ἀπήντησεν ὁ κτηματίας· τὸ μόνον, ὅπως σὰς παρακαλῶ, εἶναι νὰ μ' ἀκούσητε μέχρι τέλους — ἔπειτα δὲ ἀποφασίσατε περὶ τῆς τύχης μου — περὶ τῆς ζωῆς ἡ τοῦ θανάτου μου —

Καὶ δὲν ἀπεφάσιζε ᾗδῃ; ἠρώτησεν ἡ νεάνις μειδιῶσα.

Ναί, δεσποσύνη· ὅμως ἀκολουθήσατε τὸν ἄγνωστον, τὸν πτωχὸν ξένον — ὅμως θέλετε νὰ συμμερισθῆτε μετ' αὐτοῦ καὶ πτωχίαν καὶ στερήσεις — εἶθε καλὴ καὶ εὐγενὴς, εἶθε γυνή, σὶαν οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἀπήντησα ἐν τῷ βίῳ — γυνή, σὶαν μόνον οἱ ποιηταὶ φαντάζονται — Ἀλλὰ δεσποίνις, θέλετε νὰ ᾗσθε ἰδιὴ μου;

Ἰδιὴ σας; Καὶ τίνας ἄλλου;

Ἰδιὴ μου! οὐχὶ γυνή τοῦ Ἰταλοῦ Σκαρλάτη. Καὶ ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς... ἀλλὰ δὲν εἶμαι...

Τί δὲν εἶσθε;

Δεσποσύνη, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἔπαυλιν Βαρατίν, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Βαλεριανὸς Κοχάνσκις — ὁ ἀνὴρ, ὃν τοσοῦτον ἀποστρέφεσθε.

Σαῖς εἶσθε ὁ Βαλεριανός; ἀνεφώνησεν ἡ Βικτωρία ἀναπνέουσα καὶ προσβλέπουσα ἄσκαρδαμοκτὸν τὸν ἐρατικὸν της — Σαῖς μὲ ἠπατήσατε —

Ἐγὼ, δεσποσύνη μου, ἤκουσα περὶ τοῦ κάλλους σας, περὶ τῶν προτερημάτων σας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ῥομαντικῶν κλισίων σας. Ἡ φήμη μου δὲν ἦτο καλὴ· δι' ὃ ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ ὅτι ᾗθέλετε ἀρνηθῆ τὴν φανεράν πρότασίν μου. Ἐνθυμείσθε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν Πολωνὸς Ἰουδαῖος σὰς προσήρμιωσε τὰ παγοπέδιλά σας; Ὁ Πολωνὸς ἐκεῖνος Ἰουδαῖος ἦμην ἐγὼ, ὅστις μετρηφισέθην διὰ νὰ σὰς ἴδω. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης σὰς ἠγάπησα· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ᾗθέλησθην ὅτι μαζὺ σας θὰ ᾗμαι εὐτυχῆς.

Ἦλθον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν σας ὡς ξένος, ὡς φτωχός, ὡς πτωχὸς διδάσκαλος· διότι ᾗθελον νὰ ἀγαπηθῶ χάριν ἐμοῦ μόνον, ᾗθελον ν' ἀγαπηθῶ μετ' ὅλην ἐκείνην τὴν αὐταπάρησιν, ἣς μόνον εὐγενῆς καὶ ἀγνή καρδίᾳ γυναικὸς εἶναι ἐπιδεκτικὴ — Τὰ μετὰ ταῦτα γνωρίζετε ὅλα.

Εἰς τὰς χεῖράς σας κεῖται ἡ εὐτυχία μου, κεῖται ἡ ζωὴ μου! — Ἀποφασίσατε· καὶ ἂν μὲ ἀποβάλλετε, σὰς ἐξορκίζω, μὴ περιφρονήσατε τοὺλάχιστον τὸν ἄνδρα, ὅστις δι' ὅμᾶς μόνον αἰσθάνεται, περὶ ὅμων μόνον φροντίζει, τὸν ἄνδρα, ὅστις ἀνευ ὅμων καταστρέφεται, δι' ὅμων δὲ εἰς νέαν ἀναγεννᾶται ζωὴν. — Εἴθε ὁ δικαστής μου — γονατίζω ἐνώπιόν σας καὶ περιμένω τὴν ἀπόφασίν σας.

Ὁ Βαλεριανὸς ἐγονάτισεν ἐνώπιον τῆς κόρης· δάκρυα κατέρρεον τῶν ἠλιοκαυμένων παρεῖων του. Ἡ Βικτωρία τὰ εἶδε τὰ δάκρυα ταῦτα καὶ ἀρρίφθη κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀδδέου ἐπρόφερε λέγειν.

* * *

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Φέστερμποργ, ἅμα ἐγνώσθη ἡ φυγὴ τῆς Βικτωρίας, δὲν περιγράφεται. Ἡ μήτηρ ἐπιπτεν ἐναλλάξ λιποθύμους καὶ ἔτρεψε ὡς μανιομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ· ὁ πατὴρ ἔβλεπε ἐξ ὄψεως ἀλλοτρίως.

Ἰδοὺ τί ἐκέρρισε μετ' ὁ υποκριτὴν σου, μετ' ὁ Ταρτούφον σου, εἶπεν ὁ γέρον ἡ ἱστορία, ὅλον αὐτὸ τὸ ἀκάνθαλον εἶναι ἔργον σου. Ἐγὼ εἶδον εἰς τὴν κόρην σου τὴν εὐχὴν μου.

Τὴν εὐχὴν σου; ἀνεκράξεν ἡ γυνή, τὴν εὐχὴν σου διὰ τὸν γάμον της μετ' ἕνα τυχοδιώκτην, τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν γνωρίζει καὶ ὅστις ἴσως εἶναι κεκρυμμένος ληστής;

Ἐγὼ τὸν γνωρίζω, εἶπεν ὁ γέρον.

Σὺ τὸν γνωρίζεις; — Ἰσως εἶσαι καὶ συνένοχος τοῦ ληστοῦ;

Ἀγασθῆς δὲν εἶναι, ἀλλὰ καλὸς καὶ ἱκανὸς κτηματίας, ὅστις ἔχει μίαν λαμπρὰν ἀλφωνιστικὴν μηχανήν —

Ὁ Ἰταλὸς ἔχει καὶ ἀλφωνιστικὴν μηχανήν; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία. Ὁ! αὐτὸς ὁ Σκαρλάτης!

Δὲν λέγεται Σκαρλάτης.

Καὶ πῶς λέγεται;

Βαλεριανὸς Κοχάνσκις, ἰδιοκτητῆς τοῦ κτήματος Βαρατίν.

Ὁ! — καὶ νέα λιποθυμία. — Εὐθὺς ὅμως ἀνεβόησεν πάλιν ἡ κυρία. — Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρωματικόν, τὸν ἐλαφρὸν ἄνθρωπον εἶδες σὺ τὴν κόρην σου; — Κάμε ὅπως θέλεις.

Ὁ Βαλεριανὸς εἶναι κτηματίας...

Κ' ἔχει καὶ ἀλφωνιστικὴν μηχανήν...

Καλλίτερα πάντοτε αὐτὸς — ἡ Ἰταλὸς ληστής.

Ἐν ὅσῳ ἐξηκολούθει ἀκόμη ἡ συζυγιακὴ θύελλα ᾗλθεν ὁ Βαλεριανὸς φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τὴν ἀπαχθειῶσαν κόρην. Ἡ αἰφνιδια αὐτῆς, ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις ἐνήργησεν ὡς θαῦμα· ἡ κυρία Φέστερμποργ ἐκράτει κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν κόρην της καὶ μετ' ὀλίγον ᾗλόγησε καὶ αὐτὴ τὸ νεαρὸν ζεῦγος.

Τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἀπαγογὴν ἐτελέσθη ὁ γάμος. Οἱ πρῶτοι οἱ προσελθόντες νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς νεονύμφους τὰ συγχαρητήριά των ἦσαν οἱ τέσσαρες Ἰουδαῖοι, καὶ ὁ Βαλεριανὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἀμφέβαλλεν ὅτι αἱ εὐχαὶ αὐτῶν ἦσαν κατὰ πάντα εὐλικρινεῖς.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΥΔΑΤΑ ΤΟΥ KARLSBAD.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 157.)

Ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ πόλις ἐπὶ τοῦ καλούματος Κυρκωπίου τινὸς λέβητος, θὰ ᾖναι αὕτη ἡ πόλις Karlsbad μετὰ τὰς θερμὰς καὶ ἰαματικὰς αὐτῆς πηγὰς, περὶ ὧν προτιθέμεθα νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ, ὅσον ἐνεστὶ σαφὴ καὶ ἀκριβῆ.

Ἡ πόλις Karlsbad, ἀνεξαρτήτως τῶν ἰαματικῶν αὐτῆς ὑδάτων, εἶναι πόλις ὠραία, ἰδίως κατὰ τοὺς θερινὸς μῆνας, ἐλκυσσάσα πολλοὺς ἕνεκα τῶν ἑξαισίων αὐτῆς περιπάτων καὶ τῶν ῥομαντικῶν τοποθεσιῶν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οἱ αὐτόχθονες, ἔχουσι τρόπον εὐγενεῖς καὶ καλὴν συμπεριφορὰν, διακρινόμενοι κατὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Σαξόνων καὶ Βαυαρῶν, οἵτινες ἔχουσι χαρακτῆρα σοβαρὸν μάλλον καὶ ἀγέρονον. Ἐνταῦθα ὅμως δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ᾗθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τοῦ Karlsbad, ἀλλὰ πρόκειται νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ἰαματικῶν ὑδάτων, θέμα ἀρκούντως σπουδαῖον, καθόσον μάλιστα ἐν Ἑλλάδι ἰδίως καὶ ἐν Τουρκίᾳ ὑπάρχουσι θεσσαυροὶ ἀνεκτίμητοι ἐπὶ τοῖς ἰαματικ

των περίεξ λοφίσκων, είναι λίαν περιεργός, διότι ή μία οίκια φαίνεται επικαιμένη της άλλης. Οι θραιότεροι ξανόνας εδρίσκονται εις τας τερπινάς των λόφων ύπωρείας, ένθα ένεκα της ύψηλης αυτών θέσεως ού μόνον έχουσι θέαν έκτεταμένην, αλλά και άερα τερπνότερον και υγιέστατον. Εις τοϋτο συντείνει και ή τοπογραφική της πόλεως θέσις, κειμένη 1214 πόδας ύπεράνω της επιφανείας της Αδριατικής θαλάσσης. Τοϋτο ένεκα αί έσπείραι διατηρούνται καθ' όλον τó θέρος δροσερώταται, σπανίως δέ και την ήμέραν ό καύσεων είναι άφώρητος και έηρός, ως έν Αθήναις ή έν Κωνσταντινουπόλει. Ο μέσος έρος της θερμότητος έν Karlsbad είναι 66 1/2 Fahrenheit, τó φθινόπωρον δέ ούχι έλάσσων των 47 βαθμών.

Αί σήμερον έν χρήσει θαυματουργοί πηγάι εν τῷ έξεισίῳ τοῦτῳ λειμῶνι είναι 18, έχουσι δέ διαφόρους βαθμούς θερμοκρασίας. Κεῖνται ὅλαι σχεδόν έν εὐθείᾳ γραμμῇ εις διάστημα 2/3 τοῦ μιλίου ἀπ' ἀλλήλων, ἀρχόμεναι πρὸς βορρᾶν και καταλήγουσαι πρὸς νότον, ὡς νά ὑπῆρχεν ένταῦθα ῥήγμα τοῦ καλύμματος, ἐφ' οὗ είναι ή πόλις. Ο Dr. RICHLER ἀναφέρει ὅτι διατρέσαντες τὸν φλιῶν της γῆς, ὅπου ἀναβρῶσιν αἱ πηγαί, ἔφθασαν εις ἀπέραντον ὑποθῆνιον δεξαμενῆν, ἧς ὅμως τὸ βάθος δέν ἦτο δυνατόν νά ἐξακριβωθῇ. Ἐκ της μεγάλης ταύτης φυσικῆς δεξαμενῆς τὰ μεταλλικά ὕδατα ἐξέρχονται εις τὴν ἐπιφάνειαν πολλὰς μετ' ἀκαθάρτου ὀρμῆς. Ἡ κυριώτερα πηγή ὧλων είναι ή λεγομένη Sprudel, ἧς είναι και ή πασῶν θερμοτέρα. Ἡ πηγή αὕτη, ἀφ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ὄλους δέν ἔπαυσεν ἀναβρῶσασ τακτικῶς, φαίνεται ὅτι τελευταίως ἐδαρῶνθη τὴν προαἰώνιον ταύτην ὁδὸν και ἐσχημάτισε νέαν πρὸς μεγίστην δυναμίαν και ἀπελπισίαν τῶν κατοίκων, καθότι ἀνεφάνη εις τὸν πυθμένα τοῦ ρυακος, ὃν πληροῦσα δι' ἀτμῶν ἐθερμάνεν. Ἄν και τὸ φαινόμενον τοῦτο, νά ἐβλήθη τις δηλ. ποταμὸν ζέοντα, ἦναι εις ἄκρον περίεργον, οὐχ ἦντον ὅμως ἀπήρσεν εις τοὺς κατοίκους και τοὺς ἐνδιαφερομένους ὡς λίαν ἐπιζήμιον, καθόσον μάλιστα και ή πηγή τοῦ Sprudel ἔπαυσεν αἰφνης ἀναβρῶσασ, και ἐπέκειτο ή καταστροφὴ τοῦ Karlsbad. Ἄλλ' οἱ Τιτᾶνες μηχανικοὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην νά ἐπαναφέρωσι τὴν φυγάδα πηγὴν εις τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ σωλήνος ὑδραγωγείου. Τὸ γιγάντιον ἔργον διήρκεσε μήνας ὀλοκλήρους, ἐπὶ τέλους ὅμως ἐθριάμβευσεν ή ἐπιτομή ἀπέναντι της φυσικῆς ἀνωμαλίας. Ἐπιστρώσαντες τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ διὰ μεγάλων λιθίνων πλακῶν και τὰς ὄχθας διὰ λοχυρῶν περιτειχισμάτων και φράξαντες πᾶσαν ὀπὴν ἠνάγκασαν τὴν φυγάδα νά ἐπανέλθη εις τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν, ένθα ῥέει πάλιν σήμερον, ὡς ἔρρεε πρὸ τοσοῦτων αἰώνων. Πολὺ περίεργον είναι νά ἐβλήθη τις τὴν πηγὴν ταύτην ζέουσαν και ἀσθμαίνουσαν ὡς νά ἦτο ἐμφυχόν τι ὄν. Τοῦτο ἐνθυμίζει ἡμῖν τὸν Hobbes, ὅστις παρωμοίασε τὴν γῆν πρὸς ἐμψυχον σώμα μετὰ φλεβῶν και ἀρτηριῶν και συστηματικῆς κυκλοφορίας. Τὸ λαματικὸν ὕδωρ τοῦ Sprudel ἐξέρχεται ἐκρηγνόμενον εις νέφη ἀτμοῦ, ποτὲ μὲν ὑψοῦμενον ἀσυνήθως, ἄλλοτε δέ μένον στάσιμον ἀναλόγως της ἐσωτερικῆς τῶν ἀερίων πιέσεως. Περίεργα φαινόμενα ὕδατων ἀναβρῶντων εις μέγιστον ὕψος ὑπάρχουσιν έν Ἰσλανδίᾳ· τὸ Sprudel ὅμως σπανίως ὑψοῦται ἄνω τῶν 6 ποδῶν· τὰ ὕδατα δέ καταπίπτουσιν έντός κομφωτάτης τεχνητῆς λεκάνης, ἐξ ἧς ἐκρέοντα σχηματίζουσιν ἥσυχον ρυάκιον. Κορασιῶδες τινές, ἀπὸ 12 μέχρι 14 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν θυβίζουσι τὰς φιάλας έντός της λεκάνης ταύτης και προσφέ-

ρουσι τὰ λαματικὰ ὕδατα της νέας Σιλόαμ εις τοὺς προσερχομένους ἀσθενεῖς. Ἐξ ὧλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου συνωθῶνται περὶ τὴν νέαν ταύτην Καρταλίαν πάσης τάξεως, πάσης φυλῆς, παντὸς γένους και πάσης ἡλικίας ἀνθρώποι. — Πόθεν προέρχονται αἱ πηγαί αὗται; Ποία είναι ή φαινόμενη μυστηριώδης ἀρχή των; Ἐν τίνι ὑπογίῳ χημείῳ λαμβάνουσι τὰ λαματικὰ αὐτῶν συστατικά; Ταῦτα θέλομεν ἐξετάσει ένταῦθα συντόμως ὅσον οἴαν τε καί σαφῶς. Ἡ θεωρία τῶν γεωλόγων περὶ της ἀρχῆς τῶν ὕδατων τοῦ Karlsbad ὡς και τῶν λοιπῶν μεταλλικῶν πηγῶν είναι ἀπλουσιτάτη. Τὰ ἐπὶ της ἐπιφανείας της γῆς ὕδατα, τὰ προσερχόμενα ἐκ της βροχῆς και ἐκ της διαλύσεως τῶν χιόνων, εἰσχωροῦσι διὰ τῶν ῥηγμῶν τοῦ γρανιτικοῦ στρώματος εις μέγα βάθος έντός της γῆς, ἀναλύοντα έν τῇ πορείᾳ αὐτῶν τὰς μεταλλικάς οὐσίας τὰς ὑπαρχούσας έν τοῖς διαφόροις στρώμασι. Ὅσον δέ τὰ ὕδατα ταῦτα προχωροῦσιν έντός τῶν σπλάγγων της γῆς, κατά τοσοῦτον θερμαίνονται, διότι ὡς είναι γνωστόν, ή θερμοκρασία της γῆνιου ἡμῶν σφαίρας, ὅση προχωρεῖ τις πρὸς τὸ κέντρον, κατά τοσοῦτον αὐξάνει· δέν είναι δέ ἴσως μῦθος ὅτι τὸ κέντρον της γῆς δέν είναι ἄλλο ή ὄγκος πυρὸς κεκαλυμμένος δι' ἀσθενοῦς περικαλύμματος ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιφάνειαν της γῆς. Ἀφ' οὗ τὰ παρῆνα ταῦτα ὕδατα, τὰ διαπερῶντα τὰ διάφορα της γῆς στρώματα, προσλάβωσι τὰ μεταλλικά αὐτῶν συστατικά, δηλ. τὸ "ἀνθρακικὸν νάτριον", τὴν ἄσβεστον, τὸ μαγνήσιον και ἄλλα, ἀναπτύσσουσι διὰ της έν τῷ μυχῷ της γῆς μεγίστης θερμοκρασίας ἀερίαν ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὰ ὅποια κατά φυσικὸν λόγον ἐξέρχονται ή διὰ τῶν ἰδίων ῥωγμῶν, δι' ὧν εἰσέρχονται τὰ ὕδατα, ἧ σχηματίζουσιν ἰδίας ὁδοὺς, συνεπιρροῦσι δέ διὰ της ὀρμῆς και ἐσωτερικῆς πιέσεως και τὰ έν τὰς φυσικαῖς δεξαμεναῖς εὐρισκόμενα ὕδατα, δι' ὧν σχηματίζονται αἱ θερμαὶ πηγαί. Ὅσον δέ θαυότερον είναι ή φυσικὴ αὐτῶν δεξαμενῆ, κατά τοσοῦτον τὰ μεταλλικά ὕδατα είναι και πλεόν μεταλλοῦχα, ἐξερχόμενα δέ εις τὴν ἐπιφάνειαν της γῆς διὰ λαβυρινθοειδῶν ἔχτην ἀπόλλυται τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν θερμότητα. Μόνον δέ τὰ ἀπ' εὐθείας ἐκ της ὑπογίῳ δεξαμενῆς ἐκπηγάζοντα ὕδατα εἰσι τὰ θερμοτέρα. Ταῦτα δέ είναι και τὰ της πηγῆς Sprudel, ἅπερ κατά τοὺς γεωλόγους διατηροῦσι τὴν αὐτὴν θερμότητα ἣν έχουσι και έν αὐτῇ των τῇ ὑπογίῳ δεξαμενῇ. Τὰ μεταλλικά συστατικά ὧλων τῶν έν Karlsbad πηγῶν εἰσι τὰ αὐτά, μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι αἱ ψυχρότεραι πηγαί περιέχουσι μεγαλύτεραν ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Τὴν γεῦσιν αὐτῶν παρωμοίασάν τινες πρὸς ζωμὸν ὄρνιθος, ὀλίγον πλεόν τοῦ ὀξέοντος ἀλατιμένου· δυστυχῶς ὅμως ὁ μεταλλικὸς οὗτος ζωμός, με ὅλην αὐτοῦ τὴν λαματικὴν ιδιότητα, είναι ἧκιστα θραπτικὸς. Τὰ ὕδατα τῶν θερμοτέρων πηγῶν έχουσι γεῦσιν ἀλμυρᾶν, έν ἣ τὰ ψυχρότερα ἀναβράζουσιν έντός τῶν φιαλῶν και τοῦτο διότι, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, περιέχουσι περισσοτέραν ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Ἐξ ὧλων τῶν έν Karlsbad πηγῶν ῥέουσι καθ' ἐκάστην ἄνω τῶν 100 χιλιάδων κυβικῶν ποδῶν ὕδατος, ἐξ ὧν τὰ 2/3 προέρχονται ἐκ της πηγῆς Sprudel, ἀλλὰ και ἐκ ταύτης τὸ 1/3 μόνον ἀναβρῶσι τεχνητῶς έντός της δεξαμενῆς, τὸ δέ ὑπόλοιπον διοχετεύεται διὰ σωλήνων εις τὰ διάφορα καταστήματα τῶν λουτρῶν και ἰδίως εις τὸ Kurhaus ή χρησιμοποιεῖται πρὸς παραγωγὴν τοῦ γνωστοῦ ἁλατος τοῦ Karlsbad. Παραθέτομεν ὡς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ὕδατων τριῶν πηγῶν, ἣν ἔκαμεν ὁ έν Βιέννη καθηγητῆς Lud-

wig, και ἐξ ἧς καταφαίνεται ή ταυτότης τῶν μεταλλικῶν τούτων συνθέσεων.

Ἀναλυτικὸς πίναξ τριῶν πηγῶν τοῦ Karlsbad.

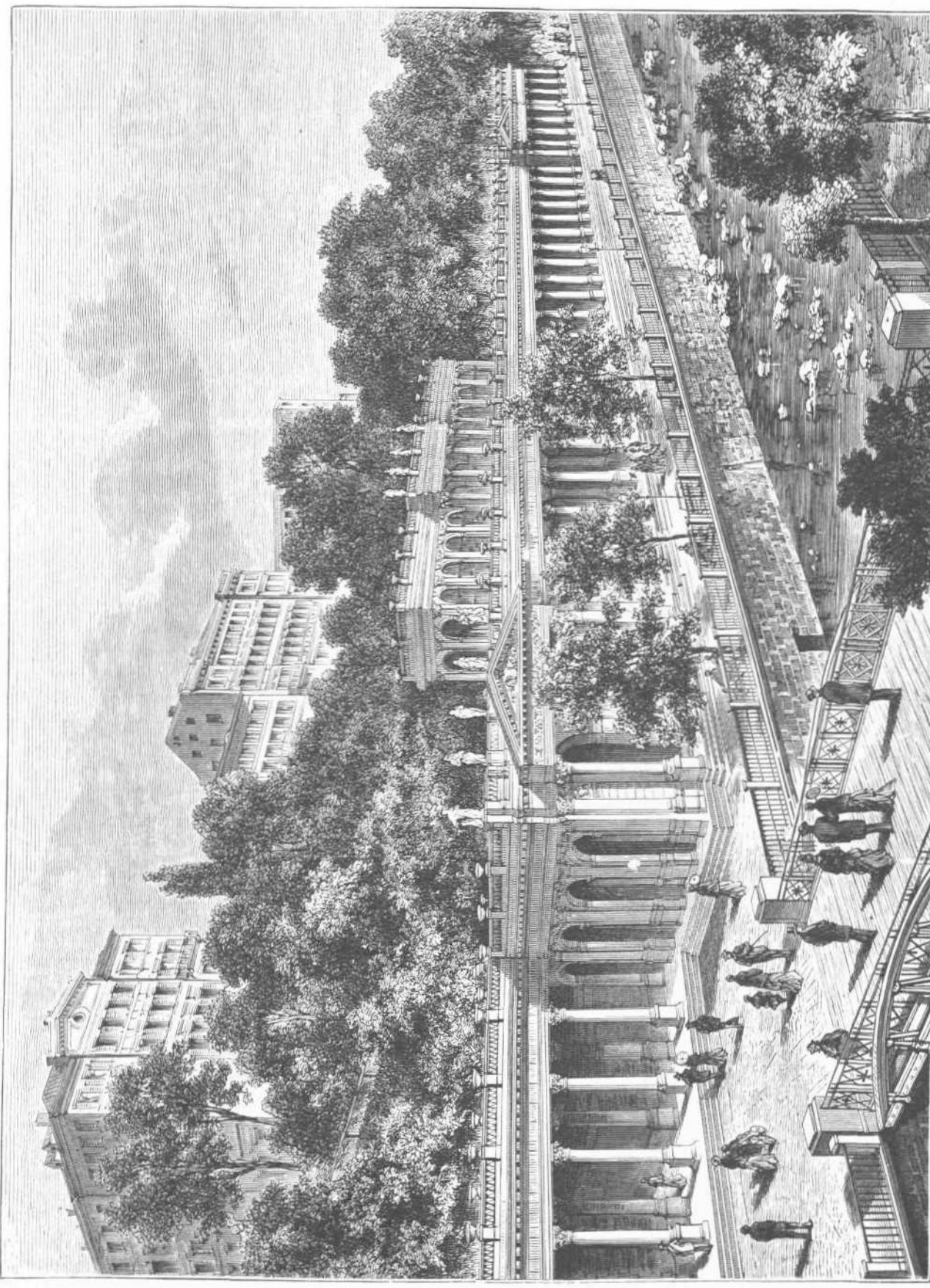
10,000 γραμμάρια ὕδατος ἐξ ἐκάστης τῶν πηγῶν περιέχουσιν	Πηγὴ Sprudel θερμοκρα. 162°	Πηγὴ Mählerb. θερμοκρα. 133°	Πηγὴ Schlossebr. θερμοκρα. 126°
θεικόν ὀξύ . . . Γραμμ.	24.05	23.91	23.16
Ἀνθρακικόν ὀξύ . . .	12.98	12.79	12.28
Χλωροϋδρικόν ἰώδιον . . .	10.42	10.23	10.05
Ἀνθρακικὴ ἀσβεστος . . .	3.21	3.27	3.34
Ἀνθρακικὴ Μαγνήσια . . .	1.67	1.61	1.61
θεικὴ Πότасса . . .	0.86	1.19	1.93
Τὸ σύνολον τῶν μεταλλ. στερεῶν οὐσιῶν . . .	55.17	54.73	53.30
Ἀνθρακ. ὀξέος μὴ ἐξατμιζομένου	7.76	7.68	7.49
Ἐλευθέρου ἀνθρακ. ὀξέος . . .	1.90	5.17	5.82

Ὡς εἶπομεν και ὡς ἐκ τοῦ ἄνω πίνακος καταφαίνεται τὰ μεταλλικά συστατικά πασῶν σχεδόν τῶν πηγῶν τοῦ Karlsbad εἰσι τὰ αὐτά· ή μόνη διαφορὰ είναι εις τὴν θερμοκρασίαν, ένεκα της ὁποίας ή πηγή τοῦ Sprudel, έχουσα θερμοτῆτα 162°, δέν ἀναπτύσσει ή έν μόνον γραμμάριον και 90% ἐλευθέρου ἀνθρακικοῦ ὀξέος, παρὰ δέ τὰς ἄλλαις, οἵτινες έχουσι θερμοκρασίαν ὀλιγωτέραν, ή ἐξάτμισις τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος γίνεται εις μεγαλειτέραν ποσότητα. Ταῦτα δέ είναι λίαν σπουδαῖον διὰ τοὺς ὑποβαλλομένους εις τὴν ὑδροθεραπείαν και ἰδίως διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ κακῆς τοῦ στομάχου λειτουργίας· δι' ὅ και ή ἱατρικὴ συμβουλή πρὸς χρῆσιν τῶν ὕδατων είναι ἀπαραίτητος.

Ἡ κατάταξις τῶν διαφόρων έν Ἐυρώπῃ μεταλλικῶν πηγῶν είναι δύσκολος, και ένεκα της γεωλογικῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων χωρῶν, ἰδίως δέ ένεκα τῶν χημικῶν ιδιοτήτων τῶν πηγῶν. Οἱ καταγινόμενοι ὅμως εις τὴν μελέτην τῶν λαματικῶν ὕδατων διήρσαν αὐτὰ εις τέσσαρας τάξεις· α'. εις τὰ ὀξέα ὕδατα· β'. εις τὰ σιδηροῦχα· γ'. εις τὰ ἀλατώδη και δ'. εις τὰ θειώδη, ὑποδιαίρεσαντες πάλιν ταῦτα ἀναλόγως της ποσότητος τῶν μεταλλικῶν οὐσιῶν. Χημικῶς ή κατάταξις αὕτη δέν είναι θεδαίως ἀκριβῆς, διότι πολλὰ τῶν ὕδατων περιέχουσι δύο ή και πλείονα μέταλλα, ἀλλ' ή ταξινόμησις ἐγένετο πρὸς μέγιστον εὐκολίαν και διακρίσιν. Ἡ έν Karlsbad πηγή Sprudel ὀπάγεται εις τὴν γ'. τάξιν τῶν ὕδατων· ἐπειδὴ δέ τὸ κύριον συστατικὸν τῶν ὕδατων τούτων είναι τὸ θεικόν ὀξύ, ή πηγή αὕτη συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα glaubus (ἀλατώδη ὕδατα), ἐξ ὧν μόνον δύο ὑπάρχουσιν ἀκόμη έν Ἐυρώπῃ, ή της Stubnya και Bertrich.

Ἐρμολόγη.

(Ἐπιτετὴ συνέχεια.)

ΘΕΑ ΕΝ ΚΑΡΛΣΒΑΔ.

Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Σοφῶν (Journal des Savants, Mai, 1884, pages 291—292) ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς κρίσις τοῦ σοφοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ E. MILLER περὶ τῆς ἀρτι ἐκδόσεως μεταφράσεως τῆς περὶ Σωκράτους πραγματείας τοῦ κ. Γουσταύου Δ' Εἰχθάλ, τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ Διευθυντοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς κ. I. N. Βαλέττα.

Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς. — Θεολογία τοῦ Σωκράτους. — Τὸ περὶ Προνοίας δόγμα, κ. τ. λ. Ἐν Λειψία, 1884, εἰς 8^α, σελ. XXII, 191.

Ἡ πραγματεία αὕτη ἐδημοσιεύθη κατὰ πρό- τον ἐν ἔτει 1880 ἐν τῇ ἐπετείῳ ἐθίῳ τοῦ πρὸς ἐπίσημον τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν — "Θεολογία καὶ θρησκευτικὴ διδασκαλία τοῦ Σωκράτους. — Ὁ Σωκράτης καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς." τὸ δὲ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος ὁ συγγραφεὺς ἐπιτίμησε δευτέραν ἔκδοσιν μετὰ τινων μικρῶν μεταβολῶν, ὡς ἀνωτέρω φαίνεται, καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἔκδοσις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1881, σελ. 598) δημοσιουθῆν ἄρθρον ὑπὸ τοῦ κ. FRANCK. Διὰ τοῦτο δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐπικρίνομεν ἐκ νέου τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ κ. Δ' Εἰχθάλ. ἀρκούμεθα δὲ εἰς τὸ νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι σκοπὸς τοῦ συγγραφέως δὲν ἦτο μόνον τὸ νὰ δεῖξῃ τὴν θάβειαν ἀναλογίαν τῆς θρησκευτικῆς κρίσεως ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Σωκράτους καὶ ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ προσέβητο πρὸ πάντων νὰ καταδείξῃ τὴν τελείαν ὑπερίσχυσιν τοῦ περὶ Προνοίας δόγματος, ὅπερ ὁ Σωκράτης ἀντέταξε πρὸς τὸν ἐπισημονικὸν σκοπετικισμὸν καὶ τὴν τῶν πολλῶν δευδαμο- νίαν". Ὁ Σωκράτης ἀντίκει εἰς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς ἔχει τὴν δόξαν τῆς γεννησεως αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἔνεκα οἱ Ἑλλη- γες μεγάλῃ ἀποδοῖδου σπουδαίωτῃ εἰς πᾶν ἔτι ἀνάγκη εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου φιλοσόφου. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κ. Βαλέττα, εἰς τὸν ἀρίστου συγγραφέως τῆς νέας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ μεταφράσῃ τὸ ἔργον τοῦ κ. Δ' Εἰχθάλ, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ γνωστὸν εἰς τοὺς συμ- πολίτας αὐτοῦ. Πρῶτος τις τοῦ μεταφραστοῦ περιλαμβάνει μὲν ἐγκώμιον τοῦ Σωκράτους καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, καὶ καταδεικνύει τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου. Ὁ κ. Βαλέττα εὐλόγως παρατηρεῖ, ὅτι "ἡ μὲν Ἑλλάς μεγάλως ἀνέδειξε ποιητὰς, ῥήτορας, φιλοσόφους, ἱστορικοὺς κ. τ. λ. ἀλλὰ καὶ ἄλλαι γῶραι τῷ φωτὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων κατανασθεῖσαι, κατὰ πάντα σχεδὸν τὰ εἶδη τῆς μαθήσεως ἐδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῇ Ἑλλάδι, καὶ κατὰ τινὰ ὑπερέβησαν αὐτήν". Ἡ νέα ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου, οἷον ταύτην ἐπιτί- σατο ὁ συγγραφεὺς, διατηρεῖ ἀκριβῶς ἀμετά- βλητον τὸ δευτέρον μέρος τοῦ συγγράμματος, καὶ τοῦτο προτάξας καταδεικνύει σαφῶς τὴν ἀκριβῆ τὸ κύριον δόγμα τῆς Σωκρατικῆς διδα- σκαλίας. Οἱ Ἑλληνες μεγάλῃ δύνανται ν' ἀπο- κλύσωσιν ὠφέλειαν ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου, ἐὰν ἀναγινώσκουσιν καὶ μελετῶσιν ἐπιμελῶς τοὺς λόγους καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ Σωκράτους, ὅν δύνανται νὰ θεωρῶσιν ὡς πατέρα καὶ πρόγονον, καθὼς εἶπε περὶ αὐτοῦ ὁ αἰδιμὸς Κοραῆς. Τοῦτο εὐχόμενος καὶ ὁ κ. Βαλέττα μετέφρασε τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δ' Εἰχθάλ, προσθέσας ἐν παραρ- τήματι ἐκεῖνα τὰ κεφάλαια τῶν Ἀπορνημονευ- μάτων τοῦ Ξενοφάντος, ἅτινα συντελοῦσιν εἰς

πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ συγγράμματος, καὶ ἅμα δύνανται νὰ χρημεύσωσιν ἐν τοῖς σχολείοις εἰς τὰ τοῦ διδασκάλου καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς. Ἐν κεφαλίδι τοῦ ὄρου τοῦ τούτου ἐννοεῖται ἡ εἰκὼν τοῦ Σωκράτους, ληφθεῖσα ἐκ τῆς ἀειολόγου μαρμαρίνης προτομῆς τῆς διατη- ρουμένης ἐν τῇ Μουσείῳ τοῦ Λούδρου.

Ὡς πρὸς τὴν μετάφρασιν, καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Βαλέττα εἶναι ἀσφαλῆς ἐγγύθιαι περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ εὐφραδείας αὐτῆς. Πρὸ πολλοῦ γνωσκόμεν τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τοῦ σοφοῦ τούτου Ἑλληνοῦ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναμνησθῶμεν τὸ περὶ Ὁμήρου σύγγραμμα αὐτοῦ, τὰς ἐπιστολάς τοῦ Φωτίου, τὴν ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ μεταφράσιν τῆς Ἱστορίας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας, κ. τ. λ.

E. M.

Le ore. Casale 1884. Ἐλάβομεν πρὸ τινων ἡμερῶν διατριβὴν ἐμβριθεστάτην "Αἱ ὥραι", πραγματευομένη περὶ τῶν ὥρων ὑπὸ ἔποψιν χρονολογικῆν, ἀρχαιολογικῆν καὶ ἱστορι- κήν. Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς, κ. Ἰωάννης Κάν- νας, καθηγητῆς ἐν τῇ πανεπιστημίῳ τῆς Παβίας, ἀνέγνω αὐτὴν ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Πανεπιστημίου αἰθούσῃ κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς πρὸ ἡμέρας ἐπέτειον ἀνάγερσος τῶν μαθημάτων του περὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ὡς εἶδος ἀπανθίσματος τῶν περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαι- οτήτος θαυμάτων αὐτοῦ μελετῶν. Ἐν τῇ δια- τριβῇ ταύτῃ ὁ σοφὸς καὶ φιλέλληνας καθηγητῆς ἐξετάζει λεπτομερῶς τὴν διαιρέσιν τοῦ χρόνου παρ' Ἑλλησι καὶ Ῥωμαίοις καὶ καταλήγει εἰς τὴν σημαντικὴν, ὅτι ἔδωκεν αὐτὸν τὴν λέξιν ὥραν οἱ νεώτεροι τῆς Ἰταλίας ποιηταί. Ἀρίστη εἶναι ἡ περιουσία, ἐν τῇ ὁ συγγραφεὺς ἐξηγεῖ τὴν διά- κρισιν τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας, τῶν ὥρων τοῦ μηνός, τῶν ὥρων τοῦ ἔτους. Κατόπιν ὁ κ. Κάν- νας μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξηγήσιν τῶν ὥρων ὑπὸ ἔποψιν ἀρχαιολογικῆν καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ μὲν Ὁμηρος καλεῖ τὰς ὥρας εὐμενεῖς καὶ ἐπιχαρί- τους, ὁ δὲ Πίνδαρος φιλαλήθεις. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν τῆν λατρειῶν τῶν ὥρων, ἀλλ' ἔλαθον παρὰ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν γ'. καὶ β'. πρ. Χρ. ἑκατοστατηρίδα τὰς ὥρας ὑπὸ σημασίαν ἀστρονομικῆν· ἐνθα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὰς ὥρας ὡς πρόσωπα μυθολογικά, ποιοῦσι τούτο κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων. Ἐκ τῶν νεωτέρων τῆς Ἰταλίας ποιητῶν μετεχειρήθη τὴν τιαύτην τῶν ὥρων προσωποποιήσιν ὁ Φόσκολος, ἔξοχος ποιητῆς, ἐν Ἑλλάδι θμως γεννηθεῖς. Ἡ δὴ διατριβὴ τοῦ λογίου καθηγητοῦ, ἦτις μετὰ πολ- λῆς ἀναγινώσκεται τέρψεως, προδίδει ἐμβριθεῖς τῆς ἀρχαιότητος μελέτας καὶ θαυμάστιν γνώσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης· ἄλλως τε ὁ κ. Κάννας γνωρίζει ἄριστα καὶ τὴν νεο-ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρεται εἰς τὰ προϊόντα τῆς νεαρᾶς ἡμῶν φιλολογίας.

Von Pol zu Pol. Περιοδικὸν διεθνὲς περὶ τοῦ διανοητικοῦ βίου ἔθλων τῶν ἐθνῶν. Ἐν Λαυδᾷχ τῆς Αὐστρίας. Ἐκδότης A. BREHMER. Νέας σειρᾶς τεῦχος α'. β'. Τοῦ σπουδαίου τού- του περιοδικοῦ, τὸ ὅποιον ἐκδίδεται λίαν φιλο- κάλως εἰς μηνιαία τεύχη ἐξ ἐξ τυπογραφικῶν φύλλον, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ δύο πρῶτα τεύχη τῆς νέας σειρᾶς. Τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ εἰσὶ ποικίλα καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας συν- τεταγμένα. Ἐκδίδεται δὲ ἐν τῇ γνωστῇ κατα- στήματι τῶν κ. v. KLEINMYER καὶ F. BAM- BERG, ἃ ὀφείλονται ἦδη πολλά συγγράμματα. Εἰς τὴν νέαν ταύτην συνδέλφον εὐχόμεθα κα- λὴν ἐπιτυχίαν καὶ πρόσδοον, διότι ἔχομεν τὴν

ἴδεαν ὅτι διὰ τῶν καλῶν περιοδικῶν καὶ τῆς ὑγινοῦς ἀναγνώσεως ἀποσκορακίζετα ἡ ἐπιπλαθῆς ἐπιρροὴ ἑλαφρῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὅποια ἀντὶ ὠφελείας, ἐλάβην προένοσαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ πατρίς ἡμῶν πενθεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐν Λονδίῳ προσδευτοῦ Πέτρου Βράϊλα Ἀρ- μένης, ὅστις ἀπέβησε τὴν παρελθούσαν ἔβδο- μάδα ἐν Λονδίῳ ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πέτρου Βράϊλα ἡ Ἑλλάς ἀπόλεσον ἄνδρα μεγάλῃς ἀξίας, ὅστις οὐ μόνον ὡς πολιτικὸς καὶ διπλωματῆς διεκρίθη μεταξὺ τῶν εὐδοκωτέρων, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλό- σοφος καὶ συγγραφεὺς ἐπιφανῆ κατείχεν ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἡμῶν θέσιν. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένε- νατο ἐπιθάλασσα τὴν πρωίαν τῆς 8/20 Σεπτεμ- βρίου ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθόδοξῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ Λονδίνου, ἀποδοθεῖσιν τῷ νεκρῷ αὐτοῦ τῶν νε- μομιζόμενων τιμῶν. Παρῆσαν ἐν τῇ ναῷ ἡ θυ- γάτηρ τοῦ ἀποθανόντος μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὁ κ. Γ. Ἀργυροπούλου, γραμματεὺς τῆς ἑλλη- νικῆς προεδρίας μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Ἀλέ- ξανδρὸς Α. Ἰωνίδης, γενικὸς πρόεδρος τῆς Ἑλ- λάδος, οἱ κκ. Στέφ. Ῥάλλης, Ἐμμ. Ῥοδοκανά- κης, Μ. Σπάρταλης, Δημ. Ῥάλλης, Ἀλέξ. Κασ- σαβέτης, Μ. Κοριαλένιος, Ἱ. Σκυλίτσας, Ε. Πε- τροκόκκινος, Ἀλέξ. Κωνσταντινίδης, Π. Π. Ῥο- δοκανάκης καὶ ἄλλοι. Ἐκ Μαγισταρίας καὶ Λιθερπόλεως μεταβάντες εἰς Λονδίνον παρῆσαν οἱ κκ. Ῥάλλης, Βλαστάς, Πετροκόκκινος, Σκυ- λίτσας, Ἀργέντιος, Ζίρος, Π. Βαλιάνος, Π. Θ. Ῥάλλης, καὶ Π. Α. Μαυρογορδάτος, ὡς καὶ πολλοὶ πλοίαρχοι καὶ ναῦται τῶν ἑλληνικῶν πλοίων, τῶν ἐν Λονδίῳ προσωμιζόμενων. Τὸ διπλωματικὸν σῶμα παρευρίσκειτο πλήρες· πρὸς δὲ καὶ ὁ συνταγματάρχης Στάνλεϋ Κλάρκ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, καὶ ὁ κύριος Γράμψηλ, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτε- ρικῶν.

Τὴν νεκρῶσιν ἀκολουθίαν ἐτέλεσαν ὁ ἀρ- χιμανδρίτης κ. Ἰερώνυμος Μυριανεὺς καὶ ὁ κ. Ἀγαθάγγελος Μοσχολάκης. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ὁ λόγιος ἀρχιμανδρίτης κ. Μυριανεὺς ἐξεφώνησε λόγον συγκινητικώτατον, ἐν ᾧ ἐμ- μνησε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τοῦ με- ταστάντος ἀνδρός καὶ ὡς πολιτικοῦ καὶ ὡς λό- γιου καὶ ὡς ἀνθρώπου. Ὁ νεκρὸς τοῦ Π. Βράϊλα κατατέθη προσωρινῶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ νεκροτα- φείῳ τοῦ Λονδίνου, ὅθεν μετακομιθήσεται εἰς Κέρκυραν, τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, πρὸς ταφήν. Ἡ Κυρία Βράϊλα Ἀρμένη ἔλαβε πολλὰ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα παρὰ τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας, τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πρίγκηπισσεως τῆς Οὐαλλίας, τοῦ βασι- λέως καὶ τῆς βασιλείσεως τῶν Ἑλλήνων, τοῦ αυτοκράτορος τῆς Ῥωσίας καὶ ἄλλων ἐπισημῶν καὶ ὀψήλων προσώπων.

Περὶ τοῦ ἀποθιθέντος ἐξόχου Ἑλληνοῦ θέ- λομεν διαλάβει ἐκτενέστερον ἐν τινι τῶν προσε- χῶν τοῦ Ἐσπεροῦ τευχῶν, ὅτε θέλομεν ὁμοιο- ποιῆσαι καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ.

Ὁ μόνον τὰ ἰταλικά φύλλα ἀλλὰ καὶ αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ἀνα- φέρουσι τὴν ὄντως χριστιανικὴν διαγωγήν, ἣν ὁ ὁμογενὴς ἡμῶν, κ. Ματθαῖος Σκυλίτσας,

ἐδείξε κατὰ τὴν ἐν Νεαπόλει φρικωδῆ ἐπιδημίαν. Ὁ κ. Σκυλίτσας, νέος τὴν ἡλικίαν, εὐγενέστατος τοῦς τρόπους καὶ πλουσιώτατος, ἄσχυρος ἀνεδείχθη καὶ ἀτρόμητος τῶν πασχόντων ἐπίκουρος καὶ παρήγορος. Κατὰ τὰς ζοφερωτέρας τῆς ἐπιδη- μίας ἡμέρας καὶ νύκτας, ὅτε ἡ ἀπελπισία κατέ- λαθεν ἔθλους τοὺς κατοίκους τῆς Νεαπόλεως, ὁ φιλόανθρωπος οὗτος Ἑλληὴν διέτρεχεν ἐφ' ἀμάτης μετὰ ἱατροῦ καὶ νοσοκόμου τὰς ἀκαθαρτοτέρας συνοικίας, τὰς κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῆς χολέρας μαστιζόμενας, διανέμων φάρμακα, ἐνδύματα καὶ χρήματα, καὶ ἀνακουφίζων καὶ διὰ λόγων παρη- γορητικῶν τοὺς πάσχοντας. Τελευταίως προσε- βλήθη καὶ ὁ κ. Σκυλίτσας ὑπὸ τῆς χολέρας, εὐ- τυχῶς θμως ἐλαφρῶς. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ν' ἀναρρώσῃ συντόμως ὁ εὐγενὴς οὗτος ἀνὴρ, ὅστις μετὰ τσαυτῆς αὐταπαρνήσεως ἐξήραχε τὴν ὠραίαν χριστιανικὴν ἐπιτολήν. Ἄγαπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν."

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι τὰ μάλιστα ἐφευρετι- κοί, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσι πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς ὑφ' ἡλίου. Ὁ Ἀμερικανὸς οὐδέποτε θὰ κάμῃ τι διὰ τῶν χειρῶν, ὅπερ δύναται νὰ ἐκτελέσῃ διὰ μηχανῆς, καὶ θέσθαιον εἶναι, ὅτι ὁ γνήσιος Ἀμερικανὸς ἐργαστασιάρχης, ὅσας εὐρίσκει τὴν διὰ χειρῶν ἐργασίαν εἰς θαλασσίαν εἰς πολυδύναμον, δὲν ἠσυχάζει εἰς στυ ἐφεύρη μηχανῆν ἀναπληροῦσαν τὰς ἀνθρωπίνους χεῖρας. Τὸ τελευταῖον δείγμα τῆς τιαυτῆς πρακτικῆς εὐφυίας εἶναι ἡ ἐφεύρησις πρὸς εἰσαγωγὴν ὄροσερᾶς αὔρας ἐν ταῖς οἰκίαις τῆς Νέας Ἰόρκης κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, καθ' ὃ εἰσαγ- γεται τὸ φωταερίον καὶ τὸ ὕδωρ. Κατὰ τινὰς μῆνας τοῦ ἔτους ἡ Νέα Ἰόρκη εἶναι μία τῶν θερμότερων πόλεων τοῦ κόσμου· παράδοξον δὲ εἶναι πῶς ἡ ἀπόπειρα αὕτη δὲν ἐγένετο πρὸ πολλοῦ. Ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ἐπισημωτέρα εἶναι ἡ ἐλλείψις θερ- μοῦ ἀέρος ἢ ψυχροῦ· ἐπιμένονος περιττὴ καθί- σταται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἀμερικανικοῦ συ- στήματος. Ἄλλ' οἱ ἐπιχειρηματῆται Ἀμερικανοὶ ἢ Ἀγγελοὶ, οἵτινες ἤθελον ἐφοδιάξῃ διὰ ὄροσερᾶς αὔρας τὴν Βομβάην, τὴν Καλκούτταν, τὴν Μα- δρὰς ἢ ἄλλας πόλεις, ἐν αἷς οἱ ἄνθρωποι ὑπο- φέρουσι ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, ἤθελον θεσπίσαι πλουσίαι ἐν βραχεῖ διαστήματι χρόνου. ὄροσερᾶ αὔρα διοχετεύεται διὰ τῆς αὐτῆς εὐ- κολίας, δι' ἧς καὶ τὸ φωταερίον, καὶ ἡ ἀμερι- κανικὴ ἐφεύρησις ἤθελε καταστήσει τὰς οἰκίας πολὺ ἀναπαυτικώτερας. Τὰ παραθυρόφύλλα ἐξ ὕγρου γόρτου, τὰ ὅποια προσωρίζονται εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας ἐν καιρῷ καύσωνος, δὲν εἶναι πρόσφορα εἰς τὴν καθαρὰν ἐν τοῖς ὀμμα- τίοις ἀτμοσφαῖραν, διότι οἱ ὑπὲρταίς πολλῆς ληθμονοῦσι νὰ καταθέρῃωσιν αὐτὰ, πρὸ πάντων ἐν νυκτὶ ὅτε καταλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Τὸ δυσάρεστον τοῦτο ἡδύνατο νὰ θεραπευθῇ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν ταῖς οἰκίαις αὔρας ὄροσερᾶς ἐκ τῶν παγοποιεῖων, τὰ ὅποια ὑπάρχουσιν εἰς θλας τὰς πόλεις τῶν Ἰνδιῶν καὶ εἰς ἄλλας τροπικὰς χώρας, ἐν αἷς κατοικοῦσιν Ἑυρωπαῖοι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ GOETHE.

Α'.

Εὐρεθέν.

Ἐπιγὰ εἰς τὸ δάσος ἔτσι νὰ περπατήσω, χωρὶς στῆν μου νὰ γάω τίποτε νὰ ζητήσω. Στῆν Ἰσκιον ἐκεῖ πέρα εἶδ' ἕνα λουλουδάκι ποῦ ἦταν λαμπρὸν ὡς ἄστρο, ὡς ὄμορφον ματάκι.

Θέλησα νὰ τὸ κόψω καὶ μ' εἶπε τὸ καύμενον· "Ἐτσι μοῦ εἶνε μοῖρα νὰ μαρυνθῶ κομμένο!"

Τὸ ἔσκαφα ἀπέκει μ' ὅλα του τὰ βίξιακα, καὶ τῶρα ἄστρον κῆπο, ἄστρο ὄμορφον σπιτάκι· τὸ φέτευσά σ' ἐ μέρος πῶχει ἕνα καμάρι, καὶ τώρα μεγάλωσεν κ' ἀνθεῖ ξανά μὲ χάρι.

Ἐν Γημοσφίνα.

Μετάφρ. Παρ. Σ. Κυριακίδου ἱατροῦ.

Β'.

Τὸ βυάκιον.

Ῥυάκι διαωγῆς καὶ καθαρώτατο, αἰώνια ἔμπρὸς τρέχεις θιαστικώτατο· ἴσῃν ὄχθην σου βεμβάζων στέχω πρὸ πολλοῦ. Ῥυάκι, πόθεν ἔρχεσαι; κ' ὑπάγεις ποῦ;

Ἀπὸ τὸν κόλπον μαύρης πέτρας ἔρχομαι κ' ἐπάνω ὁσάνθη καὶ τὰ γόρτα φέρομαι ὡς τὸν καθρέπτην μου μὲ χάρι ὁ γαλανὸς γλυκὰ γλυκὰ ἀντανάλαται ὄρανός.

Γ' αὐτὸ καὶ εἶμαι σὺν παιδί χαρούμενον, δὲν ἐξέρω ποῦ μὲ σύρου, τὸ τραγούμενον· ἀπὸ τὴν πέτραν ὅποιος μὲ καλεῖ ἐδῶ νομίζω πῶς ἐκείνον ὄχῃν ὄχῃ.

Μετάφρασις τοῦ αὐτοῦ.

Αἶνιγμα 243.

Τὸ ὄλον μου εἶν' ἔντομον μικρὸν, πλὴν πολυτόνον· Ἡ γέννησίς μου ἄσμων, πλὴν πρὸ πολλῶν αἰώνων γίνομαι χηρῆμον κ' ἐγὼ εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον. Ἄν εἰς δύο μὲ χωρίσης, μὲ τὸ πρῶτον θὰ στολίσῃς θαυλαῖς καὶ ἡγεμόνας· καὶ ἀκόμη, ἂν θελήσης, καὶ τὸν ἐαυτὸν σου, φίλε, δύνασαι νὰ καλλωπίσης. Ἄν τὸ πρῶτόν μου ἐμπαῖνῃ πλούσιον καλλωπισμένον, εἰς τὸ δευτέρον θὰ εὖρη; ὄν τι καταστραπτικόν.

Ε. Δ., ἐν Ζίφτῃ (Αἰγύπτου).

Αἶνιγμα 244.

Μάθε ὅτι τὸ ὄλον μου εἶν' μέρος γῆς μεγάλῃς· Πλὴν ἂν μοῦ κόψῃς κεφαλὴν καὶ μὲ μικρὰν μεταβολὴν εἰς τρόμον θὰ μὲ θάλλῃς.

Ν. Γ. Μουσοῦρης, ἐν Βερδιάνσκη.

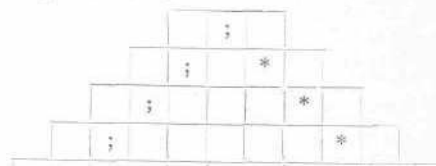
Πρόβλημα 245.

Εὐρεθῆτω φιλοσοφικὸν ῥήτῳν, σχηματιζό- μενον ἐκ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων τῶν ἀντιθέ- των ἐπιμένων ὡσδεκα λέξεων· θλίψις — κα- θαρός — πολὺς — γνήσιος — ἔμπροσθεν — ταπεινός — ἐχθρός — θαρρός — πεζός — γεν- νοῖος — χαίρω — θάθος.

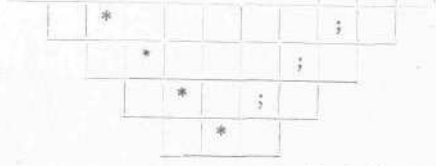
Γρ. Γ. Δρόσος, ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

Πρόβλημα 246.

Ἐκ τῶν ἐπιμένων 54 συλλαβῶν νὰ σχημα- τισθῶσι 17 λέξεις καὶ νὰ τεθῶσιν οὕτως ἐν τοῖς τετραγώνοις, ὡςτὰ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπὶ τῶν ἐρωτηματικῶν στοιχείων, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ν' ἀποτελῶνται τὰ ἐπώνυμα δύο διακεκριμένων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγρα- φέων, διατελοσάντων καὶ ὑπουργῶν ἐν Ἑλλάδι· διὰ δὲ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπὶ τῶν ἀστερι- σκῶν, κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, ν' ἀποτελῶνται τὰ ἐπώνυμα δύο ἡρώων Ἑλλήνων, ἐνὸς ναυάρχου καὶ ἐνὸς στρατηγοῦ, ἀπάντων συγχερόνων· ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄλ, θα, θαρ, θελ, θρό, γιά, γνο, γο, γρο, ὄα, ἔ, η, θη, κα, κη, κα, κρο, λα, λε, λι, λό, μαί, με, μνω, ρα, ρος, ρός, ρω, σα, σε, σπῖς, σο, σο, σω, τα, τα, τα, τα, τάς, τε, τού, της, τος, ὄ, φεύς, ὦ, ὦ, ω, ω.

Γ' αὐτὸ καὶ εἶμαι σὺν παιδί χαρούμενον, δὲν ἐξέρω ποῦ μὲ σύρου, τὸ τραγούμενον· ἀπὸ τὴν πέτραν ὅποιος μὲ καλεῖ ἐδῶ νομίζω πῶς ἐκείνον ὄχῃν ὄχῃ.

Κ. Κ., ἐν Ταϊτανίῳ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἶνιγμα 237.

ΣΟΥΝ — ΙΟΝ — ΣΟΥΝΙΟΝ.

Αἶνιγμα 238.

ΚΥΘΗΡΑ — ΘΗΡΑ — ΘΗΡΑ — ΗΡΑ.

Αἶνιγμα 239.

ΖΩΟΝ — ΖΩΝ.

Πρόβλημα 240.

Τὸ ποσὸν τοῦ ἐξαχθέντος χαλκοῦ, ἄκ. 3,235,78.

Ἡ ὀλικὴ ἀξία (9806,25 + 2981,10 =

ὄρχ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικόν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτήσια προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 82 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἕναστον στίχον φοίνικ. 50.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἑσπέρου ἀρχεῖται τῇ 1 13 Μαΐου.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Κλεάνθης Ἰ. Ζάννος. **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος. **ΚΕΡΚΙΡΑ**· κ. Νικ. Σ. Μπάκας. **ΖΑΚΥΝΘΟΣ**· κ. Ν. Παπαδόπουλος. **ΒΩΛΟΣ**· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. **ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**· κ. Πέτρος Μ. Γκαντιλίνης. **ΠΑΤΡΑΙ**· κ. Παισαβίας Χοιδάς. **ΣΥΡΟΣ**· κ. Ν. Σακελιών. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ** καὶ ἡ λοιπὴ **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλεῖτον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. **ΦΙΑΣ-ΠΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Γεώργιος Τσοῦντας, ἰατρός. **ΣΜΥΡΝΗ**· κκ. Δεκιπρὴς καὶ Σα, καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**· κ. Σ. Γράσος, βιβλιοπώλης. **ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Κωνστ. Κυριαζής. **ΣΕΡΡΑΙ**· κ. Κ. Χόνδρος. **ΚΑΒΑΛΑ**· κκ. Α. Γ. Κούσης καὶ Σα. **ΜΥΤΙΛΗΝΗ**· κ. Ξενοφών Γεωργιάδης. **ΠΕΡΟΣΟΛΥΜΑ**· Αἰδσα. Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. **ΣΑΜΟΣ**· κ. Σταματιάδης, ἑφορός τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. **ΒΗΡΥΤΤΟΣ**· κ. Χρ. Χριστοφόρου. **ΑΜΙΣΟΣ**· κ. Κ. Λαυραῆς, ἰατρός. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ**· κ. Ἀπ. Ξενοῦδάκης. **ΡΩΔΟΣ**· κ. Μ. Μαλλιάρης. **ΙΩΑΝΝΙΝΑ**· κ. Γ. Β. Λάππας. **ΤΕΝΕΔΟΣ**· κ. Κ. Κωνσταντινίδης. **ΔΕΥΚΩΣΙΑ** καὶ **ΔΕΜΗΣΣΟΣ** Κύπρου· κ. Π. Α. Παπαδάκης. **ΛΑΡΝΑΣ**· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκόφ. **ΙΒΡΑΙΑ**· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκόφ. **ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ**· κ. Τηλέμ. Παπάζογλου. **ΚΟΡΑΒΙΑ**, **ΠΙΚΕΤΟΝ**, **ΚΑΡΑΚΑΛ** καὶ **ΚΡΑΙΟΒΑΝ**· κ. Νικόλαος Καραβίας. **ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ**· κ. Νικ. Κουκλέλης. **ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ**· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. **ΓΑΛΑΖΙΟΝ**· κ. Ἀχιλλεύς Α. Βοσκόφ.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. **ΜΟΣΧΑ**· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. **ΟΔΗΣΣΟΣ**· κ. Ἰ. Κομποθέρας. **ΤΑΪΡΑΝΙΟΝ**· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. **ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ**· κ. Στέφ. Λοβέρδος. **ΓΕΙΣΚ**· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. **ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ**· κ. Θεόδωρος Λυκισσόπουλος. **ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ**· κ. Νικ. Γ. Τσιτζέλης. **ΙΣΜΑ-ΗΛΙΟΝ**· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. **ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ**· κ. Α. Καρδούνης. **ΠΟΤΙΟΝ**· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒ**· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλῆς Πετροκόκκινος.

ΜΑΣΣΑΛΙΑ· κ. Π. Ἐκιντζόγλου.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Σ. Παπαντωνόπουλος. **ΛΙΒΕΡΠΟΛ**· κ. Γ. Θ. Σκρινής.

ΡΟΥΣΣΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περέβανόγλου. **ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ**· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικός πρόξενος τῆς Ελλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστasiai, οἱ θουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπέρου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομειῶν. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἐξαντληθείσης πρὸ πολλοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀντιτύπου τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῶν ἡμετέρων ποιημάτων, ἀναλαμβάνομεν μετὰ θάρρους δευτέραν, πεποιθότες ὅτι καὶ αὐτὴν θέλει ἀποδεχθῆ τὸ φιλόμουσον Ἑλληνικὸν κοινὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαθῆς προθυμίας.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἐκδόσει προσετέθησαν πολλαὶ σημειώσεις, ἃς ἐκρίναμεν ἀπαραιτήτους διὰ τινὰ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ποιημάτων, ἅτινα γραφέντα κατὰ διαφόρους θυελλώδεις τῆς πατρίδος περιστάσεις ἔχρηζον τοιούτων ἤδη, ὅτε ἐξέλιπον ἐκ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τὰ πλείονα τῶν κυριωτέρων προσώπων καὶ μετεβλήθησαν οὐσιωδῶς τὰ πράγματα.

Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ συμπεριλαμβάνονται καὶ πολλὰ νεώτερα ἡμῶν ποιήματα ἀνέκδοτα ἢ δημοσιευθέντα διὰ τῶν κυριωτέρων περιοδικῶν καὶ ἰδίως διὰ τοῦ Ἑσπέρου, ὅστις τοσοῦτον φιλοκάλως ἐκδίδεται ἐν Λειψία.

Ἐκφρασθέντων περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν ἔν τε ποιητικαῖς ἐκθέσεσι καὶ ἐφημερίαι τῶν λογιωτέρων καὶ ἀρμοδιωτέρων πρὸς κρίσιν τοιούτων ἔργων ἀνδρῶν κρίνομεν περιττὸν καὶ αὐτῶν τοὺς ἐξαιρετικούς ἐπαίνους ν' ἀναδημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς κατόπιν τοιούτων κρίσεων νὰ προσθέσωμεν τι. Ἄλλως εὐγλωττότερον πάντων συνηγορεῖ περὶ τῆς ἀξίας των ἡ ἀνάρπαστος οὕτως εἰπεῖν γενομένη καὶ ἐν θραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἐξαντληθεῖσα πρώτη ἐκδόσις, ἐξ ἧς μόλις καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐν μόνον ἀντίτυπον διετηρήσαμεν.

Ἀποτελέσουσιν ἤδη μετὰ τῶν σημειώσεων δύο ὀγκώδεις τόμους ἐκ 500 σελίδων ἕκαστος, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν ὠρίσθη εἰς 10 μόνον φράγκα, ἧτοι 5 φράγκα δι' ἕναστον τόμον.

Ἐκτυπωθήσονται δ' ἐνταῦθα, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ ὁμογενοῦς Κυρ. Περ. Μ. Πεστεμαλτζόγλου, τοῦ ὁποίου τὸ τυπογραφεῖον, κατὰ καθήκον ὁμολογοῦμεν, τιμᾷ ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ ἐν γένει, τὴν Ἑλληνικὴν φιλοκαλίαν.

Προτιθέμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς νὰ υπογράψωσιν εὐαναγνώστως.

Ἐν Βραίλᾳ 1884.

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Χαίρομεν ἀπὸ καρδίας ὅτι δημοσιεύονται ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει τὰ ποιήματα τοῦ λογίου ἡμῶν φίλου, κ. Π. Ματαράγκα, Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Βραίλᾳ· περιττὴν δὲ κρίνομεν πᾶσαν ἰδιαιτέραν οὐσασιν αὐτῶν, καὶ διότι ὁ κ. Ματαράγκας εἶναι ἀρκούντως γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐκ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του καὶ διότι τὰ ἔργα του ὁμιλοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, γεγραμμένα ὄντα μετὰ πολλοῦ τοῦ αἰσθήματος καὶ μεγάλης ποιητικῆς φαντασίας. Σ. τ. Δ.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ.

Θεολογία τοῦ Σωκράτους. Τὸ περὶ προνοίας δόγμα.

Πραγματεία γαλλιστὶ συγγραφεῖσα

ὑπὸ

Γουσταῖου Δ' Εἰχθαλ.

Ἐξελληνισθεῖσα δὲ μετὰ προσθήκης ἐν παραρτήματι τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφάντος

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΒΑΛΕΤΤΑ.

Τιμὴ Μάρκ. 6.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ 1884.

W. DRUGULIN.

ΚΛΕΩΝ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ

ΠΟΙΗΜΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ.

ANNUAIRE-BLENGINI 1884—85.

GUIDE

STATISTIQUE, HISTORIQUE, DIPLOMATIQUE, INDUSTRIEL ET COMMERCIAL

DE LA GRÈCE.

PRIX 6 FRANCS.

TURIN

S'ADRESSE A LA LIBRAIRIE CHARLES WILBERG ATHÈNES (GRÈCE).

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖτον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.